

Beautiful

Contents

Beautiful	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13	36
14. Chương 14	39
15. Chương 15	41
16. Chương 16	44

Beautiful

Giới thiệu

Edit: Thiên LyThể loại: Cận hiện đại, nhất công nhất thụ, HENgười là 1 kẻ có giá trị thì thật tốt. Nếu một ngày, người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/beautiful>

1. Chương 1

Người là 1 kẻ có giá trị thì thật tốt.

Nếu một ngày, người đi tới 1 nơi rất tốt...

Nếu như chính mình có hai vị ca ca rất ưu tú, đệ đệ thông minh cùng muội muội khả ái, mà bản thân lại vô cùng bình thường, vậy thì phải kết luận cái gì đây?

—— bị lãng quên. Không sai.

Điểm ấy, tam hoàng tử Tử Liên tự mình hiểu rất rõ, từ nhỏ nguyện vọng của hắn chính là mặc kệ đại ca hay thậm chí là đệ đệ kế thừa vương vị, cứ đem hắn tới sát biên giới, hay tốt nhất là quên luôn hắn đi.

Chỉ cần ăn mặc có người hầu hạ, muốn cái gì có cái đó, hẳn liền cảm thấy mỹ mãn... Nếu như có thể hai ngày cho hẳn một lần đồ ăn vật thật sự rất tốt, nhưng ba ngày 1 túi đồ ăn vật đúng là quá ngược đãi người!

Buổi chiều, lại cùng 1 tiết mục trình diễn lần thứ hai. Tử Liên dưới mí mắt lão sư muốn trốn đi, ngượng nghịu tuyên bố: bốn hoàng tử ngày hôm nay không muốn đi học —— hẳn chưa từng có một ngày làm bé ngoan mà ngồi ở trong phòng học. Lão sư sao có thể mặc hẳn lại hoang phế việc học, cho nên vội vã bảo thị vệ tìm người.

Tam hoàng tử địa vị nói thấp không thấp nói cao cũng không cao, chỉ cần đừng để bị nhìn thấy, thì quá trình tìm người kia vị quốc vương có chút bạo lực cũng không có ý kiến gì.

Điểm ấy, tam hoàng tử Tử Liên cũng hiểu rất rõ, hẳn biết nếu bị bắt được sẽ bị đánh, cộng thêm một tháng không có đồ ăn vật.

Phía sau là một đoàn cấm vệ binh, Tử Liên tránh bọn thị nữ, hẳn tiến vào đại hoa viên của phụ hoàng, thân thể nhỏ gầy chui vào bên dưới bụi cây thấp, nỗ lực mà bò.

“Tam điện hạ ngài ở nơi nào!”

Sớm biết vậy hẳn sẽ không trốn ở đây, bọn lính đã trước hẳn một bước vây quanh hoa viên, Tử Liên tiến vào rừng cây thì, một bàn tay ở phía sau, nắm được mắt cá chân hẳn.

“Bắt được rồi!” Binh sĩ kia reo lên.

Tử Liên làm sao mà có khả năng để bị bắt trở lại, hẳn tiện tay bẻ 1 cành cây mảnh mẽ chọc vào cái tay kia, còn hung hăng hướng mục tiêu mà đập.

Binh sĩ bị đau, bàn tay thoáng buông ra, hẳn thừa cơ bỏ thêm một cước, sau đó thì cả tay lẫn chân đều cùng sử dụng hướng rừng cây bò vào, y phục bị dơ cũng không quan tâm. Nói cho cùng thì cũng sẽ có người tẩy thôi.

“Ngăn chặn lối ra! Đừng để cho tam điện hạ lại chạy thoát.” Rừng cây rậm rạp những người to lớn không thể đi vào, đội trưởng để lại vài người trấn thủ, mang theo số người còn lại đến lối ra của hoa viên ở bên kia.

Tam hoàng tử mỗi lần tìm đường chuồn đều như nhau, không ngoài hồ thì chính là hoa viên, leo tường các loại, cấm vệ binh dù dùng lưng để tính cũng tính ra. Nhưng kỳ quái chính là, bọn họ chưa có một lần nào bắt được người mà trở lại báo cáo kết quả công tác, chỉ có thể nói tam hoàng tử lại trốn mất!

Mới vừa tới lối ra hoa viên, Tử Liên từ bên dưới đám cây thấy vài đôi giày của quân lính ở bên ngoài đi tới đi lui, hẳn liềm liềm đôi môi khô nứt, lại chui vào mặt khác của rừng cây ngay lập tức.

Những cái cây thấp mọc thành bụi rậm giống như hàng giậu bao lấy cả hoa viên, diện tích phi thường lớn, nếu như hẳn trốn ở bên trong không động cũng không ra, cấm vệ binh chỉ có thể phóng hỏa thiêu rừng cây mới tìm được hẳn.

Cấm vệ binh đương nhiên không dám phóng hỏa thiêu hoa viên mà hoàng hậu âu yếm, cho nên trận này mới giằng co như vậy, Tử Liên đã đứng ở thế bất bại.

Bò một hồi hẳn tìm được một lối ra.

“Bên kia sao lại âm ỉ như thế?”

“Lại là tam hoàng tử, hẳn từ trong phòng học chạy trốn đến... Hiện tại cả đội cấm vệ binh đang tìm hẳn!”

“Tam điện hạ này, đúng là phiền toái...”

Đối thoại của bọn thị nữ từ giữa rừng cây truyền vào tai Tử Liên, hẳn khẽ vạch cành là đằng trước cho thừa bót rồi liếc mắt ngoan trừng(1), bất đắc dĩ lại chuyển hướng lánh sang hướng khác.

Miệng hỏ khát... Tử Liên ở trong lòng oán giận, đầu gối hẳn đại khái là bị bong da, trên người cũng có vài vết thương, rõ ràng nghĩ chính mình không muốn tiếp tục bò nữa!

Miễn cưỡng bò thêm một đoạn, hắn cảm giác được cành lá xung quanh tương đối thưa thớt, kinh nghiệm phán đoán cho thấy phụ cận hắn là nơi hắn có thể chui ra.

Phía trước đúng là có, hơn nữa đường đã có người giúp hắn khai thông tốt.

Một tiểu hài tử toàn thân bần thủ lui vào giữa rừng cây, ôm lấy hai chân đem thân thể lui thành một viên cầu, con mắt thật to cảnh giác trừng nơi ánh dương quang chiếu vào.

... Ai a?

Cảm giác có người tới gần, tiểu hài tử giống như động vật bị chấn kinh, quay đầu kinh hoảng nhìn hắn.”Người, người là ai? Muốn tới bắt ta sao? !” Đối phương dùng thanh âm run rẩy hỏi.

Hắn mới là người muốn hỏi ni!

“...” Tử Liên không nói gì, chỉ nhìn tiểu hài tử liếc mắt 1 cái liền không hề để ý đến y. Tiểu hài tử bần thủ này chui vào rừng cây đã đem cành cây đều lộng rối loạn, vừa vặn tạo ra khe hở có thể giúp hắn đi ra ngoài.

Hắn hướng lối ra mà bò, chỉ 1 thoáng hắn đã đến trước mặt tiểu hài tử bần thủ kia, tiểu hài tử khẩn trương hướng lui về phía sau, mắt to chứa đầy nước mắt.

“Tránh ra.” Hắn đẩy đối phương ra, bản thân cố gắng vì mục đích từ trong rừng cây chui ra ngoài.

Thấy cảnh vật bên ngoài thì Tử Liên há hốc mồm, đây là đâu? ... Bốn phía không có kiến trúc và pho tượng hoa lệ mà hắn quen thuộc, có phần trống trải... Theo Tử Liên nhận định thì chính là: keo kiệt. Xa hơn phía đất trống kia một chút thì có vài căn nhà trệt nhỏ, bên ngoài treo y phục bị giặt tới mức không nhìn ra được màu sắc.

Hắn không có khả năng chạy đến ngoài cung, ở đây chỉ có thể là nơi hạ nhân ở.

Phía sau đầu truyền đến thanh âm hi hi tô tô, cảm giác góc áo bị người nắm một chút. Hắn cúi đầu, thấy tiểu hài tử bần thủ kia đang nắm lấy y phục của hắn, gắt gao dính tại bên chân hắn.

“!” Tử Liên phản xạ định hất chân, nhưng đối phương túm chặt không tha, ngẩng đầu hướng đôi mắt to thẳng trừng hắn, trong ánh mắt đã không có nước mắt, mà chuyển thành cầu xin.

“Cứu ta.” Tiểu hài tử nói.

Tử Liên nhíu mày, thân thủ muốn đẩy y ra. Có lẽ tiểu hài tử bần thủ này biết hắn là ai, mặc hắn nắm tóc lại nhéo gương mặt nhưng thế nào cũng không chịu buông tay, cuối cùng còn ôm lấy chân hắn.

“Van cầu người, cứu ta!”

Bàn bịu một hồi Tử Liên mệt mỏi, dừng lại thở hổn hển mấy hơi thở. Tiểu hài tử bần thủ nhìn hắn bất động, cho rằng hắn đã đáp ứng giúp mình, khuôn mặt liền tươi cười.

Tử Liên lúc này mới chú ý tới, tiểu hài tử bần thủ này... Nói sao đây nhỉ? Ngũ quan thập phần thuận mắt, lông mi trên con mắt thật to kia vừa dài vừa cong, mái tóc như tơ vàng lại trơn trượt mềm mại, da non mịn, xúc cảm vô cùng tốt.

Hắn nghĩ đến từ để hình dung! Không phải là giống như phụ hoàng đối với muội muội tán thưởng, đẹp đến mức như được điêu khắc từ thạch anh ra hay sao.

... Không lẽ y là đệ đệ của muội muội sao?

Đương nhiên không có khả năng, trong ấn tượng của Tử Liên, hoàng thất không có ai có mái tóc vàng đẹp như vậy.

“Uy! Có phải ở chỗ này hay không? !”

Nghe được tiếng kêu, Tử Liên cho rằng bọn lính đã tìm tới, nhìn bốn phía không có chỗ nào có thể ẩn núp, hắn không thể làm gì khác hơn là lại hướng rừng cây chui vào.

Tiểu hài tử bắn thủ xinh đẹp kia cứ ôm lấy đùi hắn, hắn động 1 tí, cũng sẽ đem đối phương tha đi theo. Có phiền hay không a! Tử Liên ở trong lòng mắng, tóm lấy phía sau đối phương đem y hướng bụi cây mà nhét vào.

Tiểu hài tử kia hiểu ý, ra sức bò vào rừng cây, vài đạo thân ảnh hướng bọn họ tới gần, tuy rằng những người đó y phục không giống cấm vệ binh, nhưng cầm trong tay là trường mâu(2) tốt xấu thì cũng là một binh sĩ. Tử Liên gấp đến độ cố sức đẩy mông tiểu hài tử kia, không để ý đối phương bị cành cây đâm vào liên tiếp kêu đau.

Đem tiểu hài tử nhét vào bụi cây xong, Tử Liên cũng chui vào. Nhưng hắn đúng là vẫn còn chậm một chút, mắt cá chân lại bị người bắt được.

Đáng hận! Hắn huơ tay muốn bắt lấy 1 gốc cây, tiểu hài tử thấy thế, quay đầu lại kéo hắn, lại bị hắn đánh ra.

Tiểu hài tử trừng lớn mắt, nhìn Tử Liên bị bọn lính kéo ra ngoài, hầu như thị không cần (phải) (*)nghĩ ngợi y bắt lấy cổ tay Tử Liên, lực đạo không phù hợp nắm đó tựa hồ như muốn nói...

—— tuyệt đối, không buông người ra.

Chú giải:

(1) ngoan trùng: ý là trùng 1 cách độc ác a

(2) trường mâu: cây giáo dài

(*)đây là nguyên văn, hem phải ta nga^^, công nhận anh Kim lúc còn nhỏ chưa kịp quen biết thì số trời đã định anh nà trung khuyến công rùi, hắc hắc

=====

Đây là cảnh 2 người gặp nhau lần đầu^^, mới gặp mà Kim lúc đó đã có máu trung khuyến sau này tăng thêm vụ thê nô công a^^

2. Chương 2

Bọn lính vây quanh hai người, nắm chặt vai bọn họ để không cho bọn họ chạy trốn. Tiểu hài tử bắn thủ kia sống chết giãy dụa, cả móng tay và hàm răng đều dùng tới, mà Tử Liên chỉ có chút nổi giận đứng đó... Ai~! Tái kiến nga bánh ga-tô bé nhỏ.

“Sao lại có hai người... Cái kia mới là hài tử của *** phụ đó sao?” Binh sĩ chỉ bọn họ mà hỏi.

Nhìn thoáng qua Tử Liên, một người nói: “Là đứa tóc vàng kia, hài tử của *** phụ đó rất xin xắn! Đáng đáp tiểu quỷ này không phải a!” Tiếp theo là tiếng cười liên tiếp với ý tứ hàm xúc bất minh.

“...” Thật xấu hổ ta tuyệt không xin xắn. Nghe xong lời này, Tử Liên liền nghĩ vậy.

“Vậy tiểu quỷ này là ai?”

“Đừng động hắn... Ai ui! An phận một chút!” Binh sĩ bị tiểu hài tử bắn thủ kia cắn một ngụm, tức giận một cước đá y ngã trên mặt đất.

Y lập tức đứng lên, nhằm phía Tử Liên, kéo tay hắn.”Người chạy mau! Bọn họ là...” Nói còn chưa nói xong, tiểu hài tử bị người từ phía sau nâng lên. Bị binh sĩ vừa bị cắn che mũi miệng của y lại, đem y vút lên vai.

“Còn muốn trốn! Chờ một chút sẽ có thứ tốt chờ ngươi!” Binh sĩ tàn bạo nói.

“Ngô ngô...” Nghe nói như thế, tiểu hài tử bắn thủ toàn thân run rẩy, bất lực nhìn Tử Liên, trong đôi mắt to liên ngưng kết lệ quang.

Tử Liên quay đầu đi, không có phản ứng gì, biểu tình bình tĩnh như không có việc gì. Hắn đã nhìn ra những người này không phải tới bắt hắn.

“Ha ha, người làm sao mà ngay cả một đứa bé cũng trị không được!” Những người khác cười nhạo binh sĩ kia.

“Câm miệng!”

“Được rồi, đừng đùa nữa.” Tử Liên bị người đẩy một chút, “Vậy tiểu quỷ này muốn xử lý sao đây? Cũng bán đi sao?”

“Không tốt a... Nhìn y phục của hắn, nói không chừng có chút thân phận, chúng ta tốt nhất là đừng gây chuyện...”

Mấy người đang thảo luận, “Tam điện hạ” cấm vệ binh chính quy, đã tìm tới. Tử Liên rút vai muốn tránh, nhưng bản thân lại bị ánh mắt sắc bén của đội trưởng phát hiện.

“Ồ bên kia!” Ra lệnh một tiếng, một đám người bắt đầu vây quanh. Một vòng lại một vòng, Tử Liên thực sự có cảm giác khóc không ra nước mắt.

“Cấm vệ binh? !” Những binh sĩ này trước đây chưa thấy qua nhiều quân lính chính quy như vậy, nên đều choáng váng.”Cấm vệ binh sao lại tới đây?”

Đội trưởng cấm vệ binh quét mắt, nói: “Các người là binh sĩ tập dịch sao? Vây quanh ở đây làm cái gì?” Nhường mảy, những người đó liền run rẩy so với tiểu hài tử bần thủ kia còn lợi hại hơn.

Trong đó một người có lá gan khá lớn, run run trả lời: “Ta, chúng ta là đang tìm hắn.” Chỉ chỉ tiểu hài tử bần thủ trên vai đồng liêu, “Tiểu quỷ này là tập chủng của một nữ nhân giặt quần áo thấp hèn cùng người khác sống tạm bợ mà ra, nữ nhân thấp hèn đó nuôi không nổi, ủy thác chúng ta đem hắn đi bán.... Nhưng tập chủng này lại chạy!”

Tựa hồ loại sự tình này đã nhìn mãi quen mắt, đội trưởng gật đầu, lơ đãng.”Đây không phải chuyện của ta, đem tam hoàng tử buông ra, các người có thể đi.”

“Tam, tam hoàng tử? !” Tử Liên đột nhiên biến thành mèo nhào vào giữa 1 đám chuột, bọn chuột nhắt vây quanh hắn trong chớp mắt tất cả đều tránh xa hắn ra.

Tử Liên thiêu mi.”Kiểm.” Bàn tay hướng đội trưởng cấm vệ binh.

“Đi? !” Đội trưởng sững sốt.

“Kiểm.” Hắn nói thêm một lần.

Binh sĩ tập dịch nghe liền hiểu, tất cả mọi người đều hướng Tử Liên quỳ xuống.”Điện, điện hạ tha mạng“

“Thuộc hạ thất lễ thuộc hạ thất lễ, điện hạ tha mạng a!”

“Điện hạ, đừng giết chúng ta...”

Thanh âm cầu xin của đám chuột vang lên, tiểu hài tử bần thủ bị phóng tới trên mặt đất nhìn chằm chằm Tử Liên đến ngốc, ngay cả chạy trốn cũng quên mất.

“Tam điện hạ, ngài... ngài nghiêm túc sao?” Đội trưởng khó xử. Đúng là binh sĩ tập dịch có chỗ thất lễ, nhưng là tội không đáng chết a!

Tử Liên nhàn nhạt nhẹ nhàng liếc mắt.”Miệng ta rất khát... Kiểm!”

Nuốt nước bọt, dù không được sủng, đối phương dù sao cũng là hoàng tử nhưng lại là dạng đặc biệt khó hầu hạ. Đội trưởng bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là nghe lệnh, rút kiếm ra, đưa cho Tử Liên.

Hảo nặng... Tử Liên căn bản cầm không được, chỉ cầm một chút liền đem thanh kiếm ném xuống đất.

Cái thứ rách nát này! Hắn buồn bực trên thân kiếm đá mấy đá, thấy đội trưởng rất yêu thương cái kia a!

“Tam điện hạ?”

“Trở về!” Tử Liên xoay người, làm bộ phải ly khai.

Cầm vệ binh đội trưởng thở ra, nhặt lên thanh kiếm đáng thương của hắn, hạ lệnh thu đội hình.

Phía sau, tiểu hài tử bắn thủ đuổi theo hai bước lại bị nắm, y xoay vai giãy dụa, khàn giọng hướng Tử Liên hét lên: “Tam điện hạ, cầu ngài cứu ta!”

Do dự một hồi, Tử Liên dừng lại cước bộ... Hắn cũng không phải ác độc như vậy. Quay đầu lại, Tử Liên hỏi: “Hắn, sẽ bị bán đi đâu?”

“Hắn?” Binh sĩ tạp dịch nhất thời không phản ứng kịp.

“Uy! Điện hạ hỏi các người! Còn không mau đáp lời.” Đội trưởng đem oán khí đầy mình phát tiết trên người binh sĩ tạp dịch kia.

“Bẩm, bẩm báo điện hạ... Chúng ta cũng, cũng không rõ ràng lắm, có lẽ sẽ bán cho tên buôn người nào đó...”

“Người biết không?” Hắn hỏi đội trưởng.

“Di?” Đội trưởng lúc này mới chú ý tiểu hài tử dơ bẩn kia, đường nhìn dời qua, liền cũng không thể dứt ra.”Thật là 1 hài tử xinh đẹp...” Hắn nhận không được tán thán, “Điện mạo như vậy, hẳn là sẽ có phú thương mua mà thôi a?” Nói vậy, đội trưởng cũng lộ ra biểu tình đáng tiếc.

“Thật phiền phức...” Tử Liên nhíu mày, nhìn tiểu hài tử đem hắn coi là ân nhân cứu mạng gì đó.”... Bán bao nhiêu?”

Binh sĩ tạp dịch liền thùng thùng quỳ xuống.”Điện, điện hạ nếu muốn, cứ trực tiếp mang về là tốt rồi, không bán, không dám bán a...”

“Bán bao nhiêu?” Hắn lại hỏi.

Đội trưởng cầm vệ binh cũng nói: “Tam điện hạ, bất quá chỉ là một tiểu hài tử, ngài nếu đã nói không ai dám không cho. Ngài nếu như thích, thì cứ mang về a.”

“Ta muốn mua hắn.” Tử Liên vẫn như cũ kiên trì.”Mang hắn về làm thủ hạ của ta, thủ hạ của ta rất nhiều, không thiếu một người như hắn... Nhưng, nếu như ta mua hắn, hắn liền là người hầu của ta, ta đang cần người hầu.”

Đây là cái đạo lý gì? Đội trưởng cầm vệ binh vô pháp lý giải tư duy hắn, thủ hạ và người hầu đâu có phân biệt a?

Tiểu hài tử bắn thủ kia cũng rất thông minh, nghe được Tử Liên nói như thế, 2 chân lập tức hướng hắn quỳ xuống, lớn tiếng hô 1 câu: “Chủ nhân!”

Tử Liên nghe được rất vừa ý, nhếch môi.”Nghe hay lắm, một tên người hầu.”

Đội trưởng không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là bảo tên binh sĩ tạp dịch kia tùy tiện ra một giá. Tiền tài gì đó Tử Liên một điểm khái niệm cũng không có, đã vút 1 câu “Hảo, đi theo ta hướng phụ hoàng đòi tiền.” Liền xoay người rời đi.

Tiểu hài tử bắn thủ nín khóc mỉm cười, nhanh chóng đi theo phía sau Tử Liên, nhắm mắt theo đuôi rất sợ đánh mất hắn.

Tử Liên nói những lời này làm cho binh sĩ tạp dịch há hốc mồm, ai dám hướng quốc vương đòi tiền a? Kết quả cũng giống trực tiếp đem người mang đi... Sờ sờ cái cổ đúng là nguy hiểm thật, chỉ có thể đảo mi chấp nhận, ai bảo bọn hắn gặp phải tam hoàng tử Tử Liên nổi danh khó hầu hạ a!

Trở lại tẩm cung, Tử Liên căn bản quên mất hắn đã mua một người hầu. Hắn bởi vì bị cảm giác ai oán do không có đồ ăn vặt chiếm cứ, ngay cả tâm tình đi học cũng không có... Cho nên hắn lại lấu lĩnh tiếp tục trốn học.

Thẳng đến vài ngày sau, bác gái trù phòng bưng bánh ngọt, hướng hắn nhắc tới thì, Tử Liên mới ý thức được là có chuyện này.

“Cái kia... Tam điện hạ, ngài mang về 1 tiểu hài tử dự định xử trí thế nào?” Bác gái trừ phòng muốn nói lại thôi.

Trong miệng đều đầy hương vị nồng đậm của bánh, Tử Liên quay đầu đi, không giải thích được.

“Chính là, ba ngày trước ngài mang về 1 tiểu nam hài tóc vàng, ngài không nói chúng ta cũng không biết làm sao an bài... Ba ngày qua chỉ có thể để hắn ngủ trong sài phòng, một hài tử xinh đẹp như thế... Thật đáng thương cảm a.”

Cái này Tử Liên cuối cùng cũng minh bạch ý tứ của bà, hắn dùng đĩa ăn gỗ chỗ trống trên đĩa. Ngoài cửa lập tức có người lại mang vào bánh ga-tô... Thì ra bọn hạ nhân ở trừ phòng ... đều gần bó như vậy sao?

Hai ba hôm đã ăn xong bánh, đưa miếng bánh bơ nhỏ giòn tan đến trước mắt, Tử Liên nở nụ cười, hắn nói: “Ăn, trước tiên mang sang đây.”

Các nữ nhân vây quanh ở ngoài phòng lập tức chạy ra, ngay cả bác gái cũng hướng ngoài cửa mà nhìn.

Chỉ chốc lát, tiểu hài tử bần thủ đã được các nữ nhân đưa vào trong, không... y hiện tại đã không còn ô uế.

Bùn đất trên người tất cả đều được chỉnh lý sạch sẽ, tóc vàng mất trật tự đều được chải chỉnh tề, trên người tiểu hài tử mặc 1 kiện áo vải bình thường, đôi mắt xanh như bầu trời mở to, nhìn thẳng Tử Liên.

Bánh trong tay không cẩn thận rớt trở về bàn, Tử Liên nháy mắt mấy cái, lập tức không có việc gì một đường nhét bánh vào trong miệng. Hắn minh bạch đàn nữ nhân kia vì cái gì lại quan tâm như vậy, tiểu hài tử này thực sự là... nói sao nhỉ? Đẹp?

Hắn ngồi trên ghế lót thảm lông, tiểu hài tử kia đứng trên mặt đất, ngưỡng cổ nhìn hắn. Thấy hắn chớp mắt, liền như nghĩ đến cái gì đó một tiếng thùng vang lên liền quỳ trước mặt hắn.

“Chủ nhân!”

Đúng a, hắn mua một người hầu. A tiếp thu thế nào đây?

Tử Liên nhìn tiểu hài tử lại nhìn về mặt từ ái của các nữ nhân, “Ta đã thấy. Rồi sao?”

Bác gái vội vã nói: “Tam điện hạ, ngài có muốn cấp cho hài tử này một nơi ở hay không? Còn có một thân phận a... Hắn ở cung điện này dù sao cũng phải làm cái gì đó?”

Tử Liên tiếp tục ăn bánh bính kiền(1) của hắn, đem vụn bánh trên người phủ xuống mặt đất, hình như hoàn toàn không có nghe đến bác gái trừ phòng nói cái gì.

Tiểu hài tử đang quỳ bò tới bên chân hắn, giơ lên hai tay, hứng lấy vụn bánh đang rơi xuống.

Tử Liên thiêu mi, lấy 1 cái bính kiền giòn tan, ác ý ở lòng bàn tay bóp nát, lại vỗ vỗ tay cho nó nát bầy. Tiểu hài tử quỳ gối bên chân hắn, tất cả đều đón hết.

Thật thú vị! Thật giống như 1 tiểu cầu(**).

Chú giải:

(1)bính kiền: theo ta đoán là bánh quy á, search thì nó hèm ra hình nhưng có thấy quảng cáo

(*) Chỗ này đúng là có hơi tức em Liên, nhưng bình tĩnh các nàng a, về sau còn nhiều cảnh thảm hơn a=.=!, số của Kim là làm trung khuyến mà

=====

con đường gian truân hầu hạ chủ nhân của KIm bắt đầu từ đây đó các nàng^^, đọc đoạn đầu bảo đảm ai cũng ghét Tử Liên nhưng từ từ rồi sẽ biết nga^^

3. Chương 3

Tử Liên cầm 1 cái bính kiền đặt ở trong lòng bàn tay đối phương, tiểu hài tử cười thật tươi, vui vẻ cầm lấy bính kiền hắn cho ở trong tay.

“Người tên gọi là gì?” Tử Liên hỏi.

“Ta...” Tiểu hài tử cúi đầu, “Mẫu thân chưa đặt tên cho ta...” Thần tình có chút khổ sở.

“Ác.” Tiếp tục ăn.

Tử Liên không phản ứng, nữ nhân một bên nghe xong giống như là đau lòng, vội vã hỏi: “Chưa hề có tên sao? Chỗ trước đây người người ở, bọn họ gọi người như thế nào a?”

“tạp chủng hoặc tiểu hài tử của *** phụ.” Tiểu hài tử mặt không đổi sắc nói.

“Sao có thể như vậy!” Các nữ nhân kinh hô.”Tam điện hạ, ngài đặt cho hắn một cái tên đi? Người quan trọng nhất chính là tên không phải sao?”

Tử Liên lấy tay chỉ vào bàn trống, 1 chén lớn nước ngọt lập tức đưa lên.

Hắn nheo lại con mắt, nhìn tiểu hài tử một hồi.” Kim , giống như mái tóc của người, cứ như vậy đi.”

“Có phải là quá tùy tiện hay không a...”

Nhưng tiểu hài tử lập tức gật đầu, giống như là cố hết sức.”Kim, chủ nhân, tên của ta gọi là Kim!”

Tử Liên chui chui miệng, ngáp một cái.”Được rồi? Ta đây muốn đi ngủ a.”

Kim lập tức đứng dậy, vươn cánh tay nhỏ nhỏ, làm ra bộ dáng muốn dìu hắn.

“Tam điện hạ, chờ một chút, chờ một chút a! Ngài còn chưa có cấp... cấp cho Kim chỗ ở nì!” Bác gái vội vã ngăn cản Tử Liên ly khai, bọn họ bất chấp nguy hiểm bị quốc vương quở trách đưa cho tiểu tổ tông món điểm tâm, chính là muốn giúp hài tử đáng thương này có 1 chỗ ngủ ngon.

Tử Liên cảm thấy bức mình, hắn nhăn mày, tức giận nói: “Ta chưa nói? Các người sẽ không muốn ta để hắn ngủ cùng ta luôn chứ? !”

“Chủ nhân, ta ngủ ở đâu đều được, sài phòng cũng được, chỉ cần chủ nhân nói một câu.” Kim cung kính nói. Biểu tình cung kính trên gương mặt non nớt của y có chút chằng ra làm sao.

“Hừ.” Tử Liên đem mâm chén trên bàn quét hết xuống đất, một tiếng binh lách cách thật lớn vang lên, bọn hạ nhân tất cả đều sợ đến rớt vai, chỉ có Kim mặt không đổi sắc, chăm chú nhìn hắn.

“Bọn hạ nhân đều như vậy sao? Không phải là người hầu phòng... có khu để ngủ sao?”

“Đúng vậy.” Các nữ nhân không dám nói lung tung, cúi đầu trả lời.

“Cho nên các người mong muốn ta phái hắn đi trừ phòng, cùng với các người ngủ chung một gian?”

Các nàng nhìn lẫn nhau, do dự không dám nói.

“Có đúng hay không?”

Các nàng là những ... người hầu hạ Tử Liên đã lâu nên đều biết, Tử Liên không thường nói chuyện, nhưng để hắn một câu mà nói đến hai lần, là biểu thị hắn thực sự nổi giận.

“Vâng... Đúng vậy.” Các nàng không thể làm gì khác hơn là thành thực trả lời.

“Vậy còn người?” Con mắt quét về phía Kim, “Người muốn làm cái gì?”

“Kim muốn ở bên cạnh chủ nhân, chủ nhân muốn ta làm cái gì ta liền làm cái đó!”

“Ác?” Âm cuối nâng lên, “Người biết làm cái gì?”

Kim lại quỳ xuống, thanh âm nhi đồng vang vang mà hữu lực nói: “Ta cái gì cũng không biết, nhưng ta sẽ học hết.”

“Nhặt lên lại.” Tử Liên chỉ một ngón tay.

“Vâng!” Kim không nói hai lời đi qua nhặt lên những mảnh đồ sứ vỡ, bưng ở trong tay.”Chủ nhân, nhặt xong rồi.”

Tử Liên không để ý tới ý, quay đầu hỏi các nữ nhân kia.”Hắn có thể làm cái gì?”

Bác gái trừ phòng nơm nớp lo sợ nói: “Chính là tam điện hạ ngài muốn Kim làm cái gì, thì Kim sẽ phải học ... Dù cho...” Nàng liếc mắt ngắm khuôn mặt xinh đẹp của Kim.”Dù cho tam điện hạ thích thân thể hắn, chúng ta cũng có thể tìm người dạy hắn...”

Nghe xong lời này, Kim hai mắt chớp cũng không chớp, cung kính ôm mảnh sứ vỡ như ôm bảo vật quý nhất khắp thiên hạ.

Nhưng Tử Liên phản ứng lại rất lớn, hắn nhảy dựng lên, đứng cả trên ghế.”Hắn là nam a!” Chỉ vào Kim, hắn hầu như là hét chói tai.

Bác gái âm thầm thở 1 hơi, mấy ngày nay không ngừng có người biểu thị đối với Kim cảm thấy hứng thú, cho nên nàng mới muốn cầu Tử Liên cấp 1 cái biểu thị. Biết tam điện hạ không thích, nhưng không thể không nói để cho yên tâm.”Như vậy, tam điện hạ nghĩ sao?”

Tử Liên nhảy đến trên bàn, lại đem 1 cái mâm đá bay, bàn bắt ổn lắc lư, hắn lại nhếch mép, ngoạ rất hài lòng.

Kim trên tay đang ôm mảnh sứ vỡ, thấy bàn lắc lư, liền nhanh chóng đưa tay ra đỡ. Sợ bản thân khí lực thiếu, cả người đều ôm vào.

“Kim, ngươi muốn làm cái gì?” Tử Liên cười, trên cao nhìn xuống hỏi ý.

Kim trên gương mặt nhỏ nhắn hiện lên ửng đỏ.”Chủ, chủ nhân... Kim muốn học võ, ta phải bảo vệ chủ nhân!”

“Hảo.” Tử Liên gật đầu, “Vậy ngươi đi theo cấm vệ binh đi, buổi tối ngủ ở chỗ bác gái a.”

“Tuân lệnh!”

Tử Liên từ trên bàn nhảy xuống, “Chủ nhân cẩn thận!” Kim nhào qua đỡ lấy hắn, để giữa hắn ngã sấp xuống. Trong tay vẫn ôm sứ vỡ.

“Ha ha!” Hắn vỗ vỗ đầu Kim, “Tiểu Ái Tử(1), ta không chơi nữa, ta muốn đi ngủ.” Nói xong, hoàng tử điện hạ cao cao tại thượng không để ý tới cả gian nhà vô cùng mất trật tự, đánh 1 cái ngáp đi trở về phòng ngủ.

“... Tiểu Kim.” Khán Tử Liên đi xa rồi, các nữ nhân này mới dám nói.

“Tam điện hạ không xấu, chỉ là không dễ hầu hạ. Nếu chịu ủy khuất thì nhất định phải nói với chúng ta nghe!” Bác gái trừ phòng thương yêu vỗ vỗ đầu Kim.

Kim mỉm cười.”Sẽ không, không có ủy khuất. Hắn là chủ tử của ta.”

“Chủ nhân “

Thanh âm kêu to làm Tử Liên dừng lại động tác, hắn trong lòng đang ôm 1 con thỏ con trộm từ chỗ muội muội, đang suy nghĩ muốn đem tiểu động vật mềm nhũn này giấu hảo. Chôn dưới đất có được không nhỉ?

Kim tha 1 thanh trường kiếm hầu như so với ý còn muốn dài hơn, thỉnh thoảng hướng hắn chạy tới, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn toàn bộ hồng lên.”Chủ nhân!”

Tử Liên nhìn ý một cái, thỏ hảo nặng, hắn rất nhanh sắp ôm không được.

“Chủ nhân, người xem ta.” Kim ở trước mặt hắn đứng vững, hai tay nắm lấy chuôi kiếm, giơ lên trường kiếm nặng nề.

Tử Liên không có nhìn, con thỏ nhỏ từ trong tay hắn gãy ra, hắn liền bắt trở về.

Không bao lâu, tiểu công chúa khóc đến mức nói không nên lời mang theo đại ca nhị ca đi tìm thỏ của nàng, hắn bị đại ca nhéo lỗ tai vô cùng đau nhức. Tử Liên tâm tình cực kém, quay đầu lại đánh vào mông bọn họ để trút giận.

Mãi đến khi ăn cơm chiều, các nữ nhân trừ phòng mới vội vàng tới tìm hắn.

“Tam, tam điện hạ, tiểu Kim hấn vẫn đứng ở đó. Chúng ta khuyên hấn rất nhiều, hấn vẫn không chịu ly khai...”

Bị các nữ nhân nửa tha nửa đùa đến nơi, mặt trời chiều đã lặn, cái bóng nho nhỏ của Kim bị chiếu thành 1 đường dài, mái tóc vàng xinh đẹp của y nhiễm thượng màu hoàng hôn, càng giống như vàng đang tỏa sáng, lại có một chút điểm hồng.

Thấy hấn, đôi mắt to của Kim tỏa ra vui sướng. Rất thuần túy là vui sướng, không có một tia ủy khuất hoặc oán hận, tiểu hài tử bản thủ khóc lóc thỉnh cầu Tử Liên cứu y, đã bị cọ rửa sạch sẽ.

Kim vẫn duy trì động tác hai tay giơ kiếm, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn run rẩy rất lợi hại, toàn thân đã bị mồ hôi làm ướt hết, nhưng lại không hề do dự đối với Tử Liên tràn ra khuôn mặt tươi cười, rất có cảm giác không chùn bước.

“Hấn từ sáng sớm vẫn đứng như vậy...” Có người ở bên tai Tử Liên thấp giọng nói.

Tử Liên quay đầu đi, nhìn Kim lại nhìn đám nữ nhân kia.”Cho nên?”

“Tam điện hạ ngài có muốn... gọi hấn buông hay không? Tiểu Kim nói hấn chỉ nghe lệnh ngài.”

“Ác.” Hấn đem đường nhìn quay về trên người Kim. Kiếm kia rất nặng a... Tử Liên đã cầm qua nên biết thứ này trọng lượng bao nhiêu.”Buông đi.”

Như là cũng chống đỡ không được nữa, hấn vừa nói xong lời, Kim liền đem thanh kiếm nặng nề cầm trong tay thả xuống đất, thân kiếm rơi xuống tạo nên 1 âm thanh nhỏ, đôi vai nhỏ gầy của Kim không ngừng run.

Y thở hổn hển không ngừng, nhưng đôi mắt xanh biết như bầu trời kia lại tràn ngập chờ đợi mà nhìn Tử Liên, có một loại cảm giác ngưỡng vọng.

Tử Liên tái nghiêng đầu, Kim nhưng vẫn nhìn hấn.

Tử Liên nháy mắt mấy cái, Kim chính vẫn nhìn hấn.

Tử Liên gãi gãi mặt, Kim vẫn nhìn hấn.

Hiện tại là thế nào?

“... Ác... thật là lợi hại ?” Tử Liên không xác định mà nói.

“Tạ ơn chủ nhân khích lệ...” Nói xong, Kim liền lập tức ngã trên mặt đất, ngất xỉu!

“Tiểu Kim!”

“Tiểu Kim, ngươi không sao chứ? !” Các nữ nhân khấn trương đem y ôm lấy.”Không xong rồi, hấn sốt rồi...”

Vài người loạn thành một đoàn.

“Đói bụng...” Tử Liên liếm liếm môi, chậm rãi, chậm rãi tiêu sái trở về.

Từ hôm nay trở đi, hấn không còn quên đi tiểu người hầu của hấn.

Chú giải:

(1)tiểu Ải tử: ý là chê Kim lùn á, ai~, người ta còn nhỏ mà=.=!

=====

Xong chương 1 nga^^. Đúng nà tội cho Kim, luôn chỉ chờ Liên quay đầu nhìn lại=.=!, ai~, hảo cảm thán a.

4. Chương 4

Ánh nắng mặt trời chiếu lên mái tóc dài rực rỡ của Kim, ngay đến cả ánh nắng mùa xuân ấm áp cũng thất sắc với nó. Thân hình cao to thon dài, phổi kiếm(1) trên đai lưng quần bên hông, bao lấy đường cong kia quả thực là 1 tác phẩm nghệ thuật.

Bước đi ổn trọng, đi lại phía sau đuôi ngựa đang đu đưa, tôn thêm đường cong duyên dáng nơi cổ, người xem tâm đều run rẩy hết cả.

“Kim đại nhân, người sao lại ở đây?”

Nghe được thanh âm kêu to, người nọ quay đầu lại. Một cái mỉm cười, cũng làm cho người vì y mà nguyện đi hái sao trời.

Thâm thúy mỹ lệ, đôi mắt xanh như bầu trời làm cho người ta không thể hô hấp, trên da thịt trắng nõn là hàng lông mi nhỏ dài, lông mày đầy anh khí, mũi cao thẳng, đường môi làm cho người ta thêm muốn... Y cứ hoàn mỹ như vậy mà tồn tại, những từ tốt đẹp sợ là hình dung trên người y đều ngại thiếu.

“Xin hỏi, các tiểu thư có thấy chủ tử của ta không?” Kim ôn hòa hữu lễ mỉm cười nói.

Bọn tỳ nữ té xỉu thì té xỉu thét chói tai thì lại thét chói tai, người bị y nhìn kia mặt hầu như bị nấu chín, “Không, không, không có a.” Nói cũng nói không rõ.

Kim bối rối nhíu mày, “Ai... lão sư rất tức giận, không hài lòng bảo đi tìm chủ nhân trở về, hắn lại sắp bị quốc vương bệ hạ cấm túc.”

“Ta, chúng ta giúp người tìm đi?” Muốn cấp cho Kim một ấn tượng tốt nên bọn họ đều nói.

“Không cần phiền phức nhưng vậy, các tiểu thư còn có công tác mà? Ta tự mình tìm là tốt rồi.” Kim uyển chuyển cự tuyệt ý tốt của mọi người, “Thứ lỗi, ta cáo từ trước.” Y bước nhanh bỏ đi.

Bọn họ mê luyến bóng lưng y, thật lâu đều không thể ly khai đường nhìn.

“Sao lại có người mỹ lệ như thế a!” Thở dài.

“Nhưng lại không giống tiểu công chúa nhu nhược như vậy, vừa ổn trọng vừa đáng tin cậy ni!”

“Nhân thần nghiêm túc phi thường đẹp a!”

Các tỳ nữ còn lại cứ đứng vậy đứng vậy mà thét chói tai.

“Không chỉ có thân thủ hơn người, tư duy cũng phi thường tốt... Có người nói ngay cả quốc vương bệ hạ cũng đều rất ngưỡng mộ hắn.”

“Ai... Đâu chỉ là ngưỡng mộ, có người còn nói đại diện hạ và nhị diện hạ đều rất muốn mang hắn về bên người, thực sự là quá đẹp a!”

“Nói đến cái này, ta lại rất lo lắng! ... Tam diện hạ này quá vô dụng, nếu như một ngày nào đó hắn sơ suất, Kim đại nhân của chúng ta có thể sẽ bị đại diện hạ hoặc nhị diện hạ mang đi a!”

Sau đó là thất chủy bát thiết(2)??? “Hảo đáng ghét”, “Ta không muốn” .

“Đều do tam diện hạ cả, không làm gì hết, cả ngày chỉ biết ngoạn nữ nhân, Kim đại nhân tài năng như thế lại bị hắn lãng phí a!”

“Đúng là... thật làm cho người ta lo lắng! Lại nói Kim đại nhân càng lúc càng đẹp, đại diện hạ nghe nói cũng có động thái không nhỏ... Nếu như không phải do tam diện hạ chiếm trứ hân, Kim đại nhân muốn làm một tướng quân hoặc là trọng thần gì đó cũng không có vấn đề gì, địa vị cao, sẽ không cần lo lắng diện hạ đối hân hạ thủ...” Một tiếng thở dài.

đều là tam diện hạ quá vô dụng!

—— đây là kết luận của những ... nữ nhân này.

... Ta tất cả đều nghe được a.

Tam hoàng tử Tử Liên, nằm ở trên cỏ, thân thể hân đại bộ phận bị bụi hoa che mắt, bọn không biết hân ở ngay phụ cận, không e dè mà thảo luận.

Thực sự là xin lỗi a, ta là một hoàng tử vô dụng chỉ biết ngoạn nữ nhân. Tử Liên ở trong lòng lạnh lùng nghĩ.

Cuối xuân ánh nắng ấm áp chiếu vào người khiến toàn thân lười biếng, Tử Liên lại duỗi thắt lưng, nhắm mắt lại, nằm trên cỏ mềm mại, dự định ngủ thẳng đến khi ăn cơm mới trở lại.

Bất quá, cái tên Kim kia... Thực sự là đáng ghét.

Từ bao giờ, tên người hầu xinh đẹp của hắn đã chiếm lấy ánh mắt của mọi người xung quanh a? Không nói tới đám nữ nhân trù phòng, nữ phó thị vệ, cấm vệ binh, ngay đến phụ hoàng mẫu hậu đại ca tiểu đệ đều biểu hiện ra đối Kim rất chú ý, lại thêm nghe nói tiểu công chúa còn làm âm ỉ là trù y thì không chịu lấy ai khác.

Người kia đích xác là hoàn mỹ, vẻ ngoài mỹ lệ, thân thể cường kiện, tư duy thông tuệ, ý chí kiên nghị... Đáng tiếc, là hoàn mỹ quá mức.

“Chủ nhân.”

Nghe được thanh âm quen thuộc, Tử Liên mí mắt hơi rung động, nhưng hắn không có mở mắt.

“Chủ nhân, ngài sao lại trốn ở đây... Lão sư ngày hôm nay phi thường tức giận, chúng ta mau trở về đi thôi? Không thôi quốc vương bệ hạ lại muốn phạt ngài cấm túc a.”

Cảm giác tiếng bước chân bên cạnh dừng lại, Tử Liên khoát khoát tay, đưa tay gối sau đầu, không để ý tới cũng không phản ứng.

“Chủ nhân...” Thanh âm kêu to kia lại thở dài. Tử Liên nếu không phản ứng lại y, Kim cũng không có khả năng đem hắn nâng lên phòng học đạo Hồi(3) để học, điều duy nhất y có thể làm, chính là đứng ở chỗ này chờ những người khác phát hiện bọn họ.

Cúi đầu, Kim chú ý tới Tử Liên hơi nhú mày, tựa hồ ngủ không quá an ổn. Ánh nắng mùa xuân mặc dù ấm, nhưng buổi chiều là thời gian gay gắt nhất, ánh dương quang bắn thẳng đến trên mặt Tử Liên, dù cho nhắm mắt, cũng rất là chói.

Kim đem thân thể hơi nghiêng về phía trước, ở trên người Tử Liên tạo ra một bóng râm, hắn dùng chính mình để ngăn trở ánh dương quang chói mắt.

Tử Liên thả lỏng mày, không phản ứng gì thêm, tâm của Kim cũng ấm áp lên nhiều.

Y hạ mắt, nhìn gương mặt bình ổn đang ngủ của chủ nhân. Lông mi mềm mại cẩn thận hạ xuống trên mặt, Tử Liên không có ngủ, chỉ là không muốn để ý đến y mà thôi, nhưng cũng không sao, cho dù chủ nhân không để ý tới, chỉ cần nhìn như thế này y cũng rất hài lòng.

Đôi mắt Tử Liên hẹp dài, nửa mở nửa nhắm, bình thường làm cho người ta cảm thấy một cảm giác lười biếng, đôi môi màu nhạt, tựa như cá tính hắn, lạnh lùng không nhiệt tình, không thường nói chuyện cũng không thường cười.

Dù cho như vậy Kim vẫn thích nhìn khuôn mặt này, nghĩ rằng đây là tỉ lệ tối hoàn mỹ trên đời. Lúc Tử Liên cười môi sẽ hơi cong lên, từ nhỏ, dáng tươi cười này đã làm y khó có thể hô hấp.

Đã lâu rồi, cũng hơn mười năm, y vẫn đi theo bên người chủ nhân. Cũng không phải là quá trình suông sẽ gì, chỉ cần nhìn khuôn mặt này, y nguyện ý cứ như vậy mà qua hai mươi năm, ba mươi năm...

Mái tóc quăn đỏ thẫm của Tử Liên tản ra trên cỏ, đám bướm làm càn chui vào thứ đang xỏa ra kia, Kim rất muốn bắt bọn nó đánh đuổi đi, y và chủ nhân cự ly hảo gần, chỉ cần y vươn tay, có thể ngay lập tức bắt lấy.

Nhưng y cuối cùng vẫn không có vươn tay, Tử Liên đột nhiên mở mắt, như đóa hoa trong nháy mắt nở ra, con ngươi xám nhạt làm cho Kim tim đập nhanh hơn.

“Chủ nhân?”

Tử Liên nghiêng đầu, gãi gãi cái cổ. Móng tay sắc bén trên da thịt tạo ra những vết hồng ngân nhạt màu, Kim bất an nuốt nước bọt.

Tử Liên nheo mắt, nhìn như lại muốn ngủ, Kim vội vã nói: “Chủ nhân, trở về được không?”

Âm ỉ muốn chết!

Tử Liên trừng mắt, tung chân đá Kim một cước.”Cút ngay.”

Kim bật cười, một chút cũng không có cảm giác đau đớn.”Chủ nhân không muốn bị phạt đúng không?”

“Ta lại càng không muốn đi học. Cút ngay.”

Lần thứ hai, đồng dạng một câu nói tới ba lần chính là cực hạn của Tử Liên, Kim không dám khuyên nữa, duy trì tư thế khuyh thân, tươi cười nhìn vào mắt chủ nhân của y.

Tử Liên ngáp 1 cái, cong tay làm gối đầu, nghiêng thân, con mắt lại nhắm.

Ánh dương quang thiếu chút nữa sẽ chiếu tới, Kim đem thân ép càng thấp, lại giúp hẩn cản nắng.

Tư thế này hẩn là không dễ chịu, nhưng Kim hoàn toàn không thêm để ý, y chính là như vậy, cố chấp nâng thanh kiếm nặng nề, chỉ chờ chủ nhân ngoạn chán thì nhớ tới y, nếu chủ nhân vui vẻ, sẽ thưởng cho y một khối bánh kẹo.

Y chăm chú nhìn vào mái tóc hồng của Tử Liên bị gió gợi lên, nhần thần toát ra vẻ say mê. Những con bướm bám vào tóc giờ lại đậu trên vai Tử Liên, Kim nhìn sợi tóc như tơ tằm, có 1 cổ xung động muốn bắt bọn nó quấn vào đầu ngón tay.

Tử Liên đưa tay về sau, thuận tiện cho mái tóc bị thổi tung, một tay kia chống người ngồi dậy, quay đầu tại bốn phía tìm kiếm cái gì đó.

Kim ngồi xổm xuống, hỏi: “Chủ nhân, ngài tìm dây cột tóc sao?” Y nhớ tới Tử Liên sáng sớm xuất môn thì đích xác mái tóc dài đã được buộc hảo, có thể là cùng cấm vệ binh chơi trò mèo bắt chuột thì không biết đã rớt ở đâu.

Tử Liên liếc mắt nhìn y, buồn bực đem tóc bay tới trên mặt hất về sau. Gió này thổi đúng là làm cho người ta ghét, ngay cả ngủ một giấc cũng không được.

“Chủ nhân, ngài dùng của ta đi.” Kim cởi dây buộc của mình, đưa cho Tử Liên.

“...” Do dự một hồi, Tử Liên vươn tay tiếp nhận, hai tay đưa ra sau đầu, đem dây buộc tùy tiện ở trên tóc buộc lại.

“Người nếu như có thể tìm được ta, vậy ta sẽ cùng với người trở về.” Tử Liên nói.

“Tuân mệnh!” Kim cúi đầu xác nhận, “Chủ nhân thỉnh chờ.” Xoay người ra khỏi bụi hoa.

Nhìn mái tóc như tơ vàng rối tung, Tử Liên thiêu mi, đánh một cái ngáp, hẩn buồn chán nhìn bầu trời, nhỏ nhỏ cây cỏ, đem những đóa hoa được người làm vườn cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc, tàn phá không ra hình dạng gì nữa.

Chú giải:

(1)Phối Kiếm: ý là thanh kiếm này rất hợp với anh ý a, ta nghĩ nếu xét theo nghĩa khác thì đây là thanh kiếm này rất được chủ nhân yêu quý^^

(2) thất chủ bất thiệt: theo ta hiểu thì giống như câu trăm miệng 1 lời á, tóm nại là đồng thanh thể thui, nói choa nó hoa mỹ ý mà^^

=====

Ồi chao Kim đúng nà Mỹ nhân mà^^, nhưng mà cái vụ tranh giành mỹ nhân này thì còn có nhiều cái hay và bất ngờ để bàn đó nga^^ từ từ chờ nga

5. Chương 5

Cũng may là y tìm được!

Tử Liên hạ quyết tâm, ngày hôm nay tuyệt đối không bước vào phòng học lần nữa.

Hành tung của Tử Liên rất dễ đoán, hoàng cung lớn như vậy, hẳn có thể đi, cũng chỉ có mấy chỗ mà thôi. Cứ tới những ... chỗ này, Kim rất dễ dàng tìm được dây cột tóc của chủ nhân y.

Giữa hai tòa cung viện, có 1 hoa viên nhỏ u nhã tĩnh mịch, trong rừng cây mơ hồ có 1 thân hình thon dài đứng lặng, 1 nam tử niên kỷ còn trẻ mặc cung phục cao quý, hẳn hạ mi mắt nhìn bàn tay nhẹ nắm của mình, thần tình tựa hồ có chút suy nghĩ.

Nhìn thấy người này, tâm tình Kim liền ngưng trọng, nhưng y vẫn cam chịu mà tiêu sái đi qua.”Nhị điện hạ.”

Kim cung kính đối với người này, cũng chính là nhị hoàng tử Trọng Minh mà khom người.

”Nguyên lai là Kim a...” Trọng Minh lộ ra 1 nụ cười quỷ dị,捏 lại mắt, thưởng thức nhìn bộ dáng y xóa tóc.”Người là đến tìm cái này sao?” Hắn dương dương tự đắc đem dây cột tóc quấn nơi ngón tay, tơ lụa viền chỉ vàng trong gió lay động, Kim có xung động muốn tiến lên cướp về.

”Đúng vậy,” y cúi đầu nói: ”Thỉnh nhị điện hạ trả lại cho thuộc hạ.”

Trọng Minh trên mặt tiêu ý càng đậm, hẳn đi tới chỗ Kim, cầm lên 1 lọn tóc trơn truột mềm mại của y, đem dây cột tóc ở ngón tay tại bên môi nhẹ nhàng ma sát.”Thượng đẳng tơ lụa... sẽ không phải là của đệ đệ ta đó chứ?”

”Đúng vậy.” Kim nhàn thần băng lãnh nhìn vào giấy của Trọng Minh, mắt ngay cả nháy cũng chưa từng.

”Ta nghĩ cũng nghĩ là vậy...” Trọng Minh ha hả cười vài tiếng, đưa tay vỗ vai y vài cái.”Nhìn người lưu ý như vậy, Tử Liên khiến người rất sung sướng sao? Tiểu tử đó ngoạn nữ nhân cũng không ít, công phu trên giường nhất định rất lợi hại...”

Kim khéo mắt không thể nhận ra là vừa nháy 1 cái.”Kim không dám vượt qua khuôn phép!” Y nhanh chóng quỳ 1 gối hướng Trọng Minh, cũng là để tránh cái tay kia.

Trọng Minh hạ mắt thấy mái tóc vàng của Kim tỏa ra trên vai, có chút đáng tiếc nói: ”Vây ... thực sự là lãng phí.”

Kim cắn chặt hàm răng.”Nhị điện hạ thứ tội!”

”Đã biết đã biết, trả lại cho người đây.” Nói xong Trọng Minh xoay người rời đi, buông dây cột tóc trong tay bay theo gió về phía sau, Kim bắt lấy vũng vàng nằm trong lòng bàn tay.

Trùng theo bóng lưng Trọng Minh, Kim nắm tay thật chặt. Giết chết người này y tuyệt đối có thể nắm chắc! Bất quá... sẽ mang cho chủ nhân phiền phức.

Cầm trong tay dây tơ lụa có nhiều nếp gấp, Kim cẩn cẩn dục dục quay về. Dây buộc theo gió phát phơ nơi tay, y đem dây buộc tiến tới bên môi, giống như Trọng Minh để cảm thụ xúc cảm tơ lụa mềm mại, y khát vọng mùi hương trên tóc người nọ.

Không dám vượt khuôn phép, sao?

”Không xong!” Nhớ tới mệnh lệnh của chủ nhân, y quay người chạy về hoa viên.

”Chủ nhân.”

Con mắt nửa mở nửa khép. Tử Liên ghé vào trên cổ, hàm dưới gối trên cánh tay, thanh âm kêu to cũng không làm hắn ngừng đầu.

”Ta đã tìm được a.” Kim nói, ở bên cạnh Tử Liên ngồi xổm xuống, đưa dây cột tóc bằng tơ vàng trình ra trước mặt chủ nhân y.

Tử Liên trở mình, hướng y vươn một tay. Kim hiểu ý, đưa hẳn từ trên cổ kéo lên.

Phủi cây cỏ trên người hắn, chỉnh lý hảo y phục mất trật tự, đưa ra dây cột tóc.”Chủ nhân, Kim giúp ngài buộc lên được không?”

”Không cần, người cứ giữ là được.” Tử Liên từ bên người Kim đi qua, đánh 1 cái ngáp, cũng không quay đầu lại trở về tẩm cung.

Kim sửng sốt, nhìn dây buộc mà bên tai ửng đỏ, vội vàng đuổi kịp chủ nhân của y.

Trốn học đương nhiên là bị nghiêm phạt, cấm túc, một tháng.

Quốc vương cũng không phải quá quan tâm hần, chỉ phái mấy giáo sư quản giáo đưa nhi tử không ra gì này, triệt để thực hành cái gọi là nhắm mắt làm ngơ.

Bất quá, Tử Liên trốn học đều không phải bởi vì muốn làm quốc vương chú ý, hần đơn thuần chỉ là ghét học bài.

“...” Vẫn như cũ không nói gì, Kim ở bên cạnh lại có thể cảm giác được Tử Liên đang rên rỉ không tiếng động.

Cấm túc một tháng, trong một tháng này không được ly khai tấm cung, bằng không cấm vệ binh sẽ rất nhiệt tình mà hoạt động gân cốt. Hần không giống khi còn bé có thể tìm nơi để trốn, nếu như không có Kim âm thầm hiệp trợ, hần hầu như là chỉ cần một bước xuất môn sẽ bị tóm trở về.

Cấm túc một tháng... còn chưa tính. Cái đồng này là gì a? !

Tử Liên đem sách vở xếp thành núi nhỏ trên bàn hất xuống đất, Kim cười khổ cúi đầu nhặt lên. Đem trả về bàn, hần lại hất!

Kim dù vậy vẫn đem tất cả nhặt lên lại, sau đó kết quả vẫn như trên. Đối với chủ tớ này việc kiên nhẫn ngược đãi sách vở và thảm trải sàn đã trở thành trò chơi.

“Chủ nhân...” Lần thứ tư, Kim thở dài.”Ngài sớm muộn cũng phải đọc.”

“Có chỗ nào hữu dụng người nói cho ta biết?”

“Đây...” Một câu nói làm Kim á khẩu không trả lời được.

Ai cũng đều biết tam điện hạ tuyệt đối không có khả năng ngồi trên vương tọa, tối đa chỉ là lĩnh một tước vị rồi bị gạt sang 1 bên. Cũng khó trách Tử Liên không muốn học bài, không cần phải dùng a.

“Tích lũy kiến thức?”

“Người đi mà tích lũy.” Hần tiện tay bắt quyển sách, vứt sang phía Kim.

Kim vững vàng tiếp được.”Chủ nhân, ngài đây là...”

“Được rồi! Kim.” Chống đầu, Tử Liên nghiêng cổ nhìn y. Đường cong nơi cổ không hề che đậy, da thịt quá mức trắng nõn, nhìn Kim cứ như làm cho người ta lóa mắt.

“Vâng, có chuyện gì a chủ nhân?”

Tử Liên đem sách trên bàn tất cả đều đẩy tới trước mặt Kim, hai tay vòng quanh ngực, dựa lưng vào ghế, nói: “Lấy cái ghế ngồi xuống đây.”

Kim nghe lời đem cái ghế đến trước bàn học ngồi xuống, đường nhìn của y hầu như bị chắn bởi đồng sách vở trước mặt.

Chống lại nhãn thần nghi vấn của người hầu, Tử Liên cười nói: “Nếu như... người có thể trước lúc ta cảm buồn chán đem mấy thứ này đọc xong, ta sẽ thưởng cho người!”

Kim nhãn tình sáng lên, ngay lập tức nói “Vâng”, nhanh tay lấy một quyển sách, cùng lúc rất nhanh lật xem.

Ta đã nhặt được 1 con đại cầu a... Tử Liên trầm nghĩ.

Hần gọi trù phòng đưa điểm tâm tối cho hần, bính kiên và trà nóng vừa mới để lên bàn, Kim đã xem xong 2 quyển sách.

— không ngờ đây là 1 con kim mao cầu(1) đã đọc qua là không quên được.

Tử Liên uống 1 miệng trà nóng, thật là thơm... bính kiên cũng phi thường ngon miệng, hần rất nhanh đã ăn xong. Không cần hần ra lệnh, trù phòng liền lập tức đưa tới bánh ngọt được nướng rất tỉ mỉ, vừa nhìn người đem bánh tới, quả nhiên, là lão mục tử(2) thương yêu Kim vô cùng ở trù phòng.

Xem ra hần hôm nay còn có lộc ăn rồi.

Ăn xong phần nhân ngọt ngào của cái bánh, sợ hần chán ngấy nên phía dưới lại đưa lên bánh bơ giòn, trở lại chính là món tuyệt nhất của lão mục tử, chỉ có tại thọ yến của quốc vương mới có vinh hạnh mà nhìn, đó chính là bánh bột mì mật đường. Ai nói bánh bột mì mật đường cực phí công phu, một năm làm một lần đã rất khổ cực, vậy trước mặt hần chính là cái gì a?

Có đôi khi Tử Liên không khỏi nghĩ, hần đem Kim lưu lại, chẳng lẽ là do sợ đàn nữ nhân trù phòng đó trả thù hay sao?

Trong lòng vui vẻ hần lên, hần một mình đem toàn bộ bánh bột mì mật đường ăn hết.

“No rồi.” Lại uống một ngụm trà, hiện tại, hần đang cảm thấy buồn chán.

Buông chén trà, hần đứng dậy định trở về phòng tiếp tục ai oán. Kim lúc này đã đóng lại 2 quyển sách cuối cùng, nói: “Chủ nhân, ta đã xem xong.”

“Ác?” Âm cuối nâng lên.

Kim nhìn thẳng vào hần, Tử Liên nhướn mi.”Được rồi, để ta kiểm tra xem...” Hần tùy tiện cầm một quyển sách, lật vài tờ, hỏi mấy vấn đề.

Kim trả lời không hề sai.

Lại cầm vài quyển sách, vô luận hần hỏi cái gì, tất cả đối phương đều trả lời không sai một chữ. Xem ra, Kim thực sự là nhớ hết toàn bộ.

Đúng là không có ý nghĩa... Tử Liên không muốn hỏi nữa, hần đem sách vở hất xuống, lần này, Kim không có đi nhặt.

Y vẫn như cũ nhìn Tử Liên, đôi mắt xanh như bầu trời kia tràn đầy chờ mong.

Nếu cho y 1 gúc gỗ nói không chừng đuôi của y cũng sẽ vậy a(***)...”Thưởng cho a...” Tử Liên gãi gãi mặt, lười biếng nhìn Kim.”Người muốn cái gì?”

Cảm giác trái tim sắp nhảy ra khỏi cổ, nội dung câu hỏi của Tử Liên thật là hấp dẫn, làm cho Kim hầu như nhện không được mà thốt ra khát vọng chân chính của mình. Nắm chặt mém bàn khắc chế trái tim mình đập, Kim hít 1 hơi, nói: “Kim không dám, không dám có yêu cầu... chủ nhân, ta...”

“Ta van người nói mau a.” Tử Liên rất là không kiên nhẫn.

“Nếu như... Nếu như có thể, có thể để ta ở gần đây để bảo hộ chủ nhân. Kim mong muốn có thể, có thể, ” hít 1 hơi, “ở trong tấm cung chủ nhân.”

Tử Liên nhíu mày, rất chăm chú tự hỏi một hồi. 1 khoảng trầm mặc ngắn, làm cho Kim cảm giác bản thân giống như là phạm nhân đang chịu hình phạt.

“Àn, chỗ của lão mục tử đối với người mà nói đúng là quá nhỏ, lại là chỗ của nữ nhân cũng không thuận tiện... Cũng tốt, bên cạnh phòng ta là phòng của thị vệ vốn là nên chuẩn bị cho người, người cứ dọn dẹp rồi chuyển sang ở đi.”

“Tạ ơn chủ nhân!” Cuối cùng cũng có thể gần chủ nhân thêm 1 chút... Chờ một lúc, niềm vui sướng của Kim mới tràn ra được phần nữa, y đột nhiên nghe mình bạch điều Tử Liên nói. Phòng ngủ dành cho thị vệ phòng ở kế bên “vốn” là vì y mà chuẩn bị, y “vốn” sẽ ở đó sao? !

Lãng phí một nguyện vọng a! Kim trong lòng nổi giận.

Chú giải:

(1)kim mao cầu: chó lông vàng,=.=!, ai~, đúng là càng xem càng thương tiếc cho Kim a=.=!, trung khuyến công đạt chuẩn ISO luôn rùi.

(2) lão mục tử: bà lão già.

(***) Chắc các nàng cũng biết chuyện chơi trò tìm đồ với chó đúng hem? Đại khái là dùng 1 nhánh cây ném đi rồi bảo con chó đi tìm cứ vậy thôi, hem ấy thì dùng đĩa nhựa đồ chơi chuyên dụng cũng được ^^

=====

Các nàng thấy Kim là trung khuyến công đạt chuẩn chưa? ^^, đúng chuẩn luôn á ^^, mà Liên hình như cũng rất thích cái vụ này =.=!. Đôi khi nhìn Kim lại thấy mất hình tượng kinh a =.=!

6. Chương 6

Trong phòng ngủ, Tử Liên đang đem quân cờ vứt trên mặt đất, vì hấn lại bại bởi Kim.

Quân cờ được điêu khắc từ thủy tinh, 1 quân nho nhỏ có thể cho 1 gia đình người bình thường đủ ăn trong mấy tháng, Kim nhanh tay lẹ mắt tiếp được quân xe cùng quân vua, quân mã hấn vứt quá xa, y không thể làm gì khác hơn là dùng chân đỡ lấy, tránh cho con ngựa lâm vào số phận bị vỡ.

Nguy hiểm thật, Tử Liên không tiếp tục vứt. Hấn đẩy bàn cờ trắng đen ra, đứng lên.

Buồn chán rất nhanh liền biến mất!

“Chủ nhân...”

Lộ ra rất rõ ràng chính là uể oải, Tử Liên hạ vai, bò lên giường, vùi đầu vào gối. Động tác này của làm Kim rõ ràng ý thức được, bản thân đã vào trong phòng ngủ của chủ nhân.

Trước đây không phải là chưa từng có, y thường bị các lão sư giao trọng trách làm cái còi gọi Liên rời giường đi học, tương lai cũng còn có thể lại tiếp diễn, Tử Liên ở chỗ nào đó uống đến say không còn biết gì, đều là y mang hấn trở về phòng. Chỉ là... hô hấp có chút gấp, Kim có chút cảm giác thở không nổi.

“...” An tĩnh một hồi, Tử Liên đột nhiên làm khó dễ, đem gối đầu vứt vào tường.

Tựa hồ là lúc phi thường ... thích đùa giỡn a?” Chủ nhân? Ngài rất buồn chán sao?”

“Đúng. Nhặt trở về.”

Kim đem gối đầu nhồi bông bị ném ra xa mang về trước mặt Tử Liên.

“Chủ nhân, ta có thể bồi ngài giải buồn không?”

“Không thể.” Lại vứt đi.” Nhặt trở về.”

Kim lại nhặt.

“Bằng không thì, chủ nhân ngài có thể nói với Kim một chút vì cái gì mà ngài lại không thoải mái như vậy được không?” Trước đây không phải chưa bị cấm túc qua, sao lần này phản ứng lại đặc biệt lớn như vậy?

“Không muốn.” Vứt.

Lần này Kim không đợi mệnh lệnh của chủ nhân, tay chụp tới, đem số phận đáng thương của gối đầu lần thứ hai đưa đi đối mặt với người ra lệnh kia.

“Chủ nhân, ngài nói với ta, ta không chừng có thể giúp ngài nghĩ biện pháp.”

Tuy rằng, trong lòng Kim có 1 phần rất chờ mong chủ nhân bị cấm túc. Tử Liên dù đầu cũng đều không thể đi, chỉ có thể ở tại trong tầm mắt y.

Không cô phụ Kim vất vả cực nhọc, Tử Liên vung tay lên, gối đầu lại bay ra ngoài.

“Người có thể giúp ta tìm nữ nhân sao?”

Tay vươn ra khẽ run lên, Kim nhặt lên gối đầu, đưa tới trong tay Tử Liên.

“Nữ nhân?” Hấn dùng ngữ điệu tối bình tĩnh mà hỏi.

“Ngải Na a! Nàng thật vất vả mời ta tới nhà nàng qua đêm, vì cái gì ta không thể ra cửa a!” Vút, lần này đặc biệt cố sức, làm cho gối đầu đập vào vách tường đến mức rách ra, sợi bông trong nháy mắt bay khắp gian phòng.

“Vây thực sự là quá đáng tiếc.” Kim mỉm cười, chụp lấy sợi bông đang bay về hướng chủ nhân.

Tử Liên ngồi trên giường, hạ vai, lại không muốn nói.

Nữ nhân, a... Kim ở trong lòng phát sinh 1 câu với thanh âm bình thản. Khi còn bé Tử Liên mê luyện đồ ngọt, lớn lên, hắn đem một phần hứng thú này chuyển qua trên người những tiểu thư quý tộc mềm mại, tuy rằng hứng thú đối với đồ ngọt vẫn như cũ không giảm.

Ai, nữ nhân a... trong lòng là các loại tâm tình phức tạp đang đảo lộn, nhưng tay Kim liên tục gom lại những sợi bông rơi trên giường, trên mặt vẫn mỉm cười như cũ.

“Ai!” Thở dài, vai Tử Liên nhoáng 1 cái, lại quay về trên giường nằm. Mở to mắt, hắn nhìn động tác của người hầu có chút suy nghĩ.

“Kim.”

“Vâng.” Kim ngừng đầu nhìn hắn một cái, lên tiếng trả lời.

“Người muốn nghỉ không? Ta thả cho người vài ngày nghỉ.” Tử Liên nói.

“Cái gì?!” Ngừng động tác trên tay, con người Kim hoang mang thít chặt lại, “Chủ nhân...”

“Cứ quyết định như thế đi? Thả cho người ba ngày... năm ngày nghỉ.” Tử Liên khoát khoát tay, chính là một bộ dạng không cho kháng nghị.

Đối phương là 1 bộ dạng thờ ơ, Kim không biết nên cảm thấy tuyệt vọng hay là phần nộ, cả đầu nóng lên, không thể cố gắng duy trì vẻ lãnh tĩnh bên ngoài nữa, Kim bò lên giường, tay chống 2 bên vai Tử Liên, từ trên cao nhìn chăm chăm vào hắn. Truy vấn: “Chủ nhân, vì cái gì? ! Kim làm sai chỗ nào?”

Đường nhìn nhìn xuống chỗ nệm bị hõm vào, Tử Liên khẽ nhú mày.

Thấy biểu tình này, Kim minh bạch bản thân đã vượt khuôn phép, y thối lui, lại ở ngay bên giường.”Thỉnh chủ nhân thứ tội!” y quỳ xuống, “Kim chỉ là... Không mệt, cũng không cần nghỉ.”

Tử Liên mở tay chân ra, thành hình chữ đại nằm dang tay chân đem trọng lượng toàn thân thả trên nệm mềm mại, nhắm mắt lại.

“...”

“Chủ nhân...”

“...”

Tử Liên không nói gì, Kim khổ sở nhú mày.”Chủ nhân... ngài, ngài không muốn Kim nữa sao?”

Tử Liên đột nhiên xoay người ở trên giường nhảy dựng lên, đem gối đầu chặn bông thảm thậm chí là đèn ở đầu giường... Tất cả những thứ tay hắn có thể bắt được cả đều ném trên đầu Kim.

“Muốn cho người nghỉ cũng là cho ta nghỉ, không nên nói nhảm nhiều như vậy!”

Kim tiếp được duy nhất ngọn đèn đối với y có tính uy hiếp, còn lại đều để cho những thứ kia ném đến trên người mình “Thế nhưng, ta không muốn nghỉ, ta không muốn ly khai chủ nhân!”

Dĩ nhiên lời như thế này chỉ có nữ nhân mới nói! Tử Liên nghe xong càng thêm phát điên, trên giường đã không còn cái gì, hắn kéo xuống mạn giường, lại ném!

“Hơn nữa, chủ nhân mấy ngày nay tâm tình bất hảo a? Có cái gì làm ngài khó chịu sao? Kim muốn giúp ngài giải ưu...” Kim trung thành nhìn chủ nhân của y, biểu tình trung thành lập tức bị mạn giường che mất.

Không ngờ tới bản thân lại bị nhìn ra ... được rồi, biểu hiện của hắn kỳ thực phi thường rõ ràng. Tử Liên dừng lại động tác, đập lên giường đi tới trước người Kim, khom lưng, giật lại màn giường hắn ném vào trên mặt Kim.

“Kim, người bao nhiêu tuổi?” Tử Liên ôn nhu hỏi, mỉm cười.

Kim nâng mắt lên, gương mặt hồng lại càng hồng.”Chủ, chủ nhân, Kim hai mươi ba.”

Tử Liên gật đầu.”Được phép rồi, Kim, người đi, trở về đi.”

“Chủ nhân,... “

Tử Liên đưa tay cắt ngang lời y nói.

” Mẫu thân người lâm trọng bệnh, thời gian không còn nhiều ... Ngày đó ta đi gặp nàng, nàng khóc thỉnh cầu ta cho người trở về gặp mặt nàng lần cuối cùng, mẫu thân người, mong muốn người có thể tha thứ cho nàng.”

“Lẽ nào chủ nhân ngài mấy hôm trước trốn học là bởi vì ...”

Tử Liên nhú mày, Kim không thể làm gì khác hơn là im tiếng.

“Ta sẽ cầu phụ vương cho người một chức vị, yên tâm, chỉ cần người đảm nhiệm chức vụ phụ hoàng bảo, đại ca và nhị ca liền không dám động tới người.”

Nhìn tam điện hạ giống như cái gì cũng chưa từng suy nghĩ tới, kỳ thực so với bất luận kẻ nào cũng đều nghĩ nhiều hơn, tinh vi hơn. Những ... việc này, Kim vẫn rất rõ ràng, cho nên hẳn mới có thể dứt khoát kiên quyết mê luyện người này như vậy.

“Cứ như vậy đi...” Âm cuối mang theo điểm thở dài.

“... Cho nên, rõ ràng là chuẩn bị gian phòng, nhưng lại không muốn ta vào ở... là bởi vì muốn đuổi ta đi sao?”

“Kim, ” Tử Liên vỗ vỗ bờ vai của y, “Không ai lưu được người.”

Quá mức hoàn mỹ, người hầu của hắn, bị nhốt ở nơi nào cũng đều là đáng tiếc.

“... Ta không muốn, ta chỉ muốn theo chủ nhân!” Kim nắm lấy cổ tay Tử Liên, không muốn bị hắn vứt bỏ.”Không có chủ nhân sẽ không có ta, ngài cho ta một cái tên, cho ta một chỗ ở, còn có... một mục tiêu! Chủ nhân, còn nhớ không? Ta phải bảo vệ ngài a!”

“...” Tử Liên không muốn nói gì nữa, hắn bỏ tay Kim ra. Nhưng đối phương đã không còn là tiểu hài tử bần thủ năm đó, 5 ngón tay nắm lấy cổ tay hắn rất chặt, làm thế nào cũng vùng không ra.

“Ta biết ngài thích màu gì, thích mặc cái gì, yêu nhất là ăn đồ ngọt... Chủ nhân, Kim không muốn chức vị, ta chỉ nguyện vẫn làm người hầu của ngài. Từ lúc ngài mua ta, ta chính là của ngài.”

“Câm miệng.” Tử Liên nhăn mặt nhú mày, lạnh giọng nói.

“Ta đã sống qua rất nhiều ngày thống khổ, nỗ lực rất nhiều, sinh mạng bất hạnh này, may mắn duy nhất chính là gặp được ngài.”

“... Câm miệng.”

Tuy 1 câu nhắc lại đến lần thứ hai, nhưng Kim bất chấp Tử Liên đang giận, y tiếp tục nói: “Ta không muốn gặp mẫu thân ta, ta đã quên hình dáng của nàng, trong lòng ta trong đầu ta chỉ có khuôn mặt và thần tình của ngài. Ngài là trời của ta, là đất của ta, thần của ta, là cả thế giới của... là duy nhất...” Y nắm lấy tay Tử Liên, kéo đến bên cạnh gò má. Năm đó là bàn tay này đã vỗ nhẹ trên vai y, hảo âm áp, dù chỉ là muốn nói 1 câu “Tránh ra” .

“Câm miệng a!” Tử Liên rút tay không ra, liền nhắc chân vừa đá vừa giẫm, rất cố sức rất cố sức đem người đáng ghét chướng mắt này đuổi ra xa.

Kim không tránh cũng không trốn, một chút cảm giác đau đớn cũng không có, y ngửa đầu hướng ánh mắt hi vọng, cầu xin.”Tam điện hạ, cầu ngài lưu lại ta.”

“Ta bảo người câm miệng người không có nghe thấy sao? !”

“Chủ nhân...”

=====
lời Kim nói đúng là hảo cảm động a, ta thì thấy chắc hèm có ai yêu Liên hơn Kim được a^^

7. Chương 7

“Chủ nhân... Ta yêu người.”

Kim đối hần nói như thế.

Tử Liên ngáp một cái... Hảo buồn chán, cũng không có cái khác thú vị hơn sao?

Cuối cùng Kim miễn cưỡng để hần đuối nửa ngày nghỉ, quay về phòng nhỏ thăm mẫu thân trọng bệnh. Không nhiều không ít, vừa vặn đúng nửa ngày, Kim đã trở về.

Nghe nói vô luận bị vút ở đâu, 1 con cầu trung thành đều có biện pháp trở về bên người chủ nhân nó... Nhưng Kim cũng không phải cầu, chí ít là ngoại hình không giống.

Lại ngáp một cái, bị cấm túc thật buồn chán, ai... Cái hẹn ăn cơm với Ngải Na a! Ăn xong bữa cơm đương nhiên...

“Tam điện hạ, tam điện hạ!” Tử Liên ngồi ở bệ cửa sổ, nhìn sân mà chờ ra. Thị nữ tuổi còn trẻ ở phía dưới đi qua, thấy hần, phát tay hướng hần gọi.

“Tam điện hạ, ngài có nhìn thấy Kim đại nhân không?”

“...” Vút 1 cành cây cho y mà tìm.

Thấy hần không để ý tới, thị nữ tức giận đến giậm chân.”Tam điện hạ, ngài mau nói a! Là việc gấp gì.”

Thị nữ này thái độ quả thực sự là không biết lớn nhỏ, ai kêu là nàng con gái duy nhất của lão mục tử trụ phòng tên gọi Y Phù, từ nhỏ đã cùng Kim lớn lên, trong số người hầu cũng có địa vị khá cao. Kim thì không nghe lệnh, Y Phù thì vành mặt hất hàm sai khiến, Tử Liên nghiêm trọng hoài nghi, phương thức quản giáo của mình có phải là có vấn đề hay không đây.

“A?”

“Ai nha!” Y Phù ngưỡng cổ, lo lắng nói: “Công chúa điện hạ lại tới tìm Kim đại nhân, ngài nhanh 1 chút gọi hần trốn đi mới được a.”

Vẫn còn chưa từ bỏ ý định nha. Hần còn tưởng rằng muội muội đã buông tha, xem ra bản thân đã quá coi thường mị lực của Kim.

“Y Phù?” Kim đi vào trong viện, trong tay thật đúng là đang cầm 1 cây gỗ.”Người vừa mới gọi ta sao?” Y hỏi Y Phù, nhưng đường nhìn lại nhìn về phía Tử Liên trên lầu. Kim cầm cây gỗ trong tay ném nhẹ lên lầu, Tử Liên đến cả động một con mắt cũng đều lười làm, mặc cho câu gỗ từ đâu vai hần lướt qua, rơi xuống phía sau.

Mệnh lệnh có thể đã được ban ra rất nhiều lần, không đợi Tử Liên lên tiếng, cây gỗ chưa vút ra bên ngoài Kim đã chạy vào trong phòng, ngay cả thanh âm kêu to của Y Phù cũng không nghe được.

“Kim! Kim... Ác —— hần là cầu sao? !” Y Phù tức giận mắng nhỏ, hoàn toàn không để ý tới chủ nhân của sủng vật ở ngay bên cạnh.

“Tam điện hạ” Y Phù không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Tử Liên, vừa nhìn nàng liền há hốc mồm.

Kim đã lên lầu, y nhặt lên cây gỗ bên chân Tử Liên, cung kính đưa lên.”Chủ nhân, đã nhặt trở về.”

Tử Liên nhìn cũng không nhìn, cầm lấy cây gỗ, lại hướng trong viện ném đi.”Đi nhặt.”

Kim không nói hai lời từ bệ cửa sổ nhảy xuống, đi qua sân, đến giữa rừng cây tìm kiếm cây gỗ của chủ nhân y.

Y Phù không nói gì.”...”Tam điện hạ thực sự là hảo hảng hái, công lực ác chinh Kim biến hóa càng cao...

“Tam điện hạ, ngài đừng đùa nữa! Công chúa điện hạ cũng rất nhanh sẽ tới.”

“Ác...” Tử Liên đem đường nhìn kéo đến rừng cây.”Lúc nào sẽ tới?” Lười biếng hỏi.

Quá mức cố chấp, sẽ chỉ làm người khác chán ghét.

Tử Liên vẫn còn cố gấn yêu thích muội muội hần, tiểu công chúa khả ái là bảo bối được tất cả mọi người phủng ở lòng bàn tay. Từ nhỏ, hầu như là có cái gì tốt, quốc vương nhất định là người đầu tiên đưa đến tay nàng.

Tâm tính thích ngoạn cái mới như Tử Liên đương nhiên là trông mà thèm, mỗi khi hần được thuận tiện mang theo sẽ đoạt lấy mà xem, nhưng hiện tại, vì cái gì lại đổi thành muội muội đoạt lấy thứ gì đó của hần ni?

Bảo bối hi hữu trên tay hần cũng giống như nhau mà thôi.

“Tam ca, ta đã nói với người ni!” Tiểu công chúa hờn dỗi.

“Cho nên?” Tử Liên có lệ lên tiếng.

“Tam ca! Ta hỏi lại người chuyện của Kim a, Kim hần...” Nói còn chưa nói xong, tiểu công chúa hướng sang Kim đang cúi đầu đứng ở bên cạnh Tử Liên, trên mặt xuất hiện thần tình e thẹn.”Ta, ta cùng phụ hoàng đã đề cập qua, hần nói có thể cấp cho Kim một tước vị, làm cho hần có thể... có thể lấy ta.”

Tử Liên nhướng mày.”Chúc mừng, sao?”

“Tam ca ý tứ của người như thế nào?”

Tử Liên gõ gõ bàn, Kim sửng sốt lập tức có phản ứng, rót trà vào cái ly không của hần. Tử Liên bưng trà nóng, uống một ngụm, chậm rãi nói: “Ta? Không phải ta muốn kết hôn với người a, tiểu muội, người sao lại hỏi ta?” Hần nhìn về phía người hầu của hần, “Kim, người rất muốn cưới muội muội của ta sao?”

Kim quỳ xuống.”Tạ công chúa ưu ái, Kim tự nhận thân phận thấp hèn, không xứng với công chúa.”

“Ác, vậy các người hảo hảo thảo luận a.” Nói xong, Tử Liên bài ra thái độ cùng ta không quan hệ tiếp tục uống trà.

“Tam ca!” Tiểu công chúa tức giận cướp đi cái ly trong tay hần.”Ai chẳng biết Kim hần chỉ nghe lời người nói, nếu như người muốn hần cưới ta, hần nhất định đáp ứng!”

“Ác?” Nghiêng đầu, “Kim, phải vậy không?”

Xiết chặt nắm tay run nhè nhẹ, Kim cắn răng.”Vâng... Đúng vậy.”

“Như vậy a...” Cầm trong tay cái đĩa không thả lại bàn, Tử Liên tà tà tựa lưng vào ghế ngồi, nắm tay chống cằm, buồn chán đến con mắt đều rất nhanh nhắm lại.

“Tam ca ...” tiểu công chúa thúc giục. Nàng quá thích Kim, thích đến mức ngay cả mặt mũi của 1 nữ nhân cũng không quan tâm, nhưng Tử Liên thế nào cũng không chịu cấp Kim một mệnh lệnh.

Tử Liên đánh một cái ngáp.”Kim, người đứng lên.”

“Vâng!” Kim đứng lên, nhưng nắm tay lại siết rất chặt.

“Quỳ xuống.” Tử Liên nói.

Không chút nào chần chờ, Kim quỳ xuống.

“Đứng lên.”

Kim đứng dậy.

“Quỳ xuống.”

Kim lại quỳ xuống.

“Đứng lên.”

Kim lại đứng lên.

Cứ như vậy tiếp tục năm, sáu lần, sắc mặt tiểu công chúa đã có điểm kỳ quái.”Tam ca, người...”

Tử Liên há mồm, Kim khom đầu gối chuẩn bị lần thứ hai quỳ xuống, hần lại nói: “Tới thư phòng ta mang mấy quyển sách ra đây.”

Kim cúi đầu nhận mệnh, hỏi: “Xin hỏi chủ nhân, ngài muốn quyển nào?”

Tử Liên phát tay, ngay cả nhìn cũng chưa từng liếc nhìn y một cái.”Tùy tiện, tìm quyển nặng nhất đi.”

“Thỉnh chủ nhân chờ, Kim sẽ mang tới ngay.” Kim xoay người ra ngoài.

“Tam ca! Người đây là có ý gì? ! Coi như là người hầu, cũng không thể đối với hần như vậy a!” Tiểu công chúa kháng nghị.

“Àn.”

“Tam ca!”

Kim thoáng cái đã trở lại, đem sách vở ôm trong hai tay, trình đến trước mặt Tử Liên.”Chủ nhân, Kim đã mang tới.”

“Trả trở về.” Tử Liên nói.

“Vâng!” Kim lại xoay người ly khai.

Chờ y trở về rồi, Tử Liên lần thứ hai mệnh lệnh y đi lấy sách, cứ tiếp tục như vậy, tiểu công chúa cũng không chịu nổi nữa! Nàng vừa tức vừa bối rối từ chỗ ngồi đứng lên.”Tam ca, người là cố ý sao? !”

“Vẫn không phải... Trả trở về.”

“Tam ca, người, người... Đúng là quá đáng!” Tiểu công chúa tức giận đến mức nước mắt cũng chảy ra, “Người biết rõ ta thích hần, còn cố ý ở trước mặt ta khi dễ hần!”

Không ở trước mặt người ta cũng đối với y như thế...

“Cái người muốn, là nghe mệnh lệnh cưới người của ta.” Tử Liên giương mắt, nhìn chằm chằm muội muội hần.”Chỉ là mệnh lệnh mà thôi, rất khó sao?”

“Thế nhưng ta...” Kim vừa lúc đi trở về, tiểu công chúa cắn môi dưới hồng nộn của mình, nói không được.

Kim đứng ở trước mặt hần, đối với mệnh lệnh ác chính lập đi lập lại của Liên không hề có chút hờn giận nào, chỉ có bộ dạng chuẩn bị tới thư phòng mang thư tới mà thôi.

“Kim.”

“Vâng!”

“Cởi quần áo.”

=====

Hắc hắc, tới đây đừng có ai trách ta cắt ngay chỗ này nga^^, muốn nghĩ sao thì nghĩ, ta hèm có chịu trách nhiệm nga^^, cứ từ từ rồi cũng hạ hồi phân giải a^^, hắc hắc, ta phi đây. Đạo này nhập học rồi hèm còn rảnh rồi nữa, các nàng thông cảm nga^^

8. Chương 8

“A... vâng!” Kim nhìn về phía chủ nhân xác định y không có nghe nhầm mệnh lệnh, đứng ở một bên, cởi cúc áo của mình ra.

“Tam ca!” Tiểu công chúa thét chói tai, Tử Liên hạ mắt nhìn chân không thềm để ý tới nàng.

Kim cởi giấy, áo khoác, áo chèn, áo sơmi, ngón tay thon dài đi xuống giặt xà cạp nơi quần.

Thân thể tinh trắng xích lõa làm tiểu công chúa đỏ bừng gương mặt, nàng quay đầu không dám nhìn.

“Tam ca, bảo hắn dừng lại...”

Tử Liên không nói gì, Kim kể tục thoát y phục của mình.

Tiểu công chúa mình bạch, chỉ là một mệnh lệnh, muốn Kim quỳ xuống hay muốn Kim cưới nàng cũng không có cái gì bất đồng. Ôm miệng, nước mắt từ gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo rơi xuống.”Ta, ta đã biết...” Nàng xoay người chạy đi, ly khai cái nơi làm cho mình không thể chịu đựng nổi.

Đừng ... lại nữa rồi... Tử Liên ở trong lòng thở dài.

Trên thảm màu xanh lục rơi xuống 1 cái quần dài, cùng số y phục còn lại của chủ nhân nó, Tử Liên buông đường nhìn xuống chỉ có thể nhìn thấy những thứ... này.

“Kỳ thực... Nếu như người nguyện ý cưới muội muội ta, đối với người là tốt nhất.”

“Chủ nhân!” Hai chân xích lõa tới gần hắn.”Kim không muốn cưới người mình không thương.”

“... Ta cũng vô pháp cưới người mình yêu thương.” Không đợi Kim hỏi, Tử Liên liền nói: “Mặc y phục vào.”

“Vâng.”

Sau khi y phục trên thảm đều trở lại trên người chủ nhân nó, Tử Liên lười biếng hướng lưng ghé dựa vào. Con mắt nửa khép nửa mở, bộ dạng sắp ngủ.

“Trà.”

“Vâng!” Kim đi tới bên cạnh bàn châm trà.

Tử Liên không có uống, nhìn chén trà từ từ tỏa ra nhiệt khí, mà lại im lặng.

“... Kim.”

“Vâng ạ?”

“Nghe nói mẫu thân ngươi đã qua đời?”

“Đúng vậy, ta đi thăm nàng không lâu sau nàng đã qua đời.” Kim nói, ngữ khí bình thản giống như không phải chuyện của mình.”Ta hỏi qua nàng, nhưng nàng không nói cho ta biết phụ thân là ai... Chủ nhân, Kim chỉ còn lại có ngài.” Chỉ có câu cuối cùng, là xuất ra tình cảm nồng đậm.

“Ân, ngươi có ổn không?” Tử Liên nhìn về phía y. Chỉ là một động tác bình thường, nhưng Kim lại có thể cảm giác được sự quan tâm trong đó.

“Chỉ cần chủ nhân quan tâm ta, ta sẽ không sao.” Tình yêu say đắm, chỉ cấp cho 1 người duy nhất trên đời này.

“Quỳ xuống.” Tử Liên ngữ khí rất lạnh.

Kim quỳ xuống, ngửa đầu nhìn về phía chủ nhân của y. Y vẫn luôn ngược nhìn như thế.

“Tới đây.”

Kim dùng tư thế quỳ đi tới bên chân Tử Liên.

“Gần thêm 1 chút.”

Sao lại gần thêm a? Thân thể y đã sắp dán lên chân Tử Liên. Đang muốn hỏi, Tử Liên liền khom người ôm lấy bờ vai của y.

Y đột nhiên nhớ tới, Tử Liên lúc còn rất nhỏ cũng mất đi mẫu thân.

Không hề chần chờ, Kim đưa tay ôm thắt lưng Tử Liên, đây là động tác mà y ở trong lòng đã luyện tập qua hàng nghìn hàng vạn lần, nguyên lai, khi thực hiện lại giản đơn như vậy.

“Chủ nhân...”

Đem thân thể mảnh khảnh ôm trong tay, được cái ấm áp nơi cánh tay truyền vào trong ngực, Kim nguyện ý chết ngay khắc này, đó là ý nghĩa sinh tồn đến nay của y.

Phóng túng ham muốn của mình, Kim gần kề chủ nhân của y, bàn tay khê vuốt đường cong duyên dáng trên lưng, phổi mạnh mẽ hấp thụ khí tức đối phương, y ngẩng cổ, mang theo một chút thở dốc, hôn lên khóe miệng Tử Liên.

Cảm giác trầm bổng chỉ có trong nháy mắt, “Ba!” nháy mắt 1 cái, trên mặt truyền đến cảm nhận nóng bỏng sâu sắc, tiếp theo Tử Liên một cước đá văng y ra.

Tử Liên trừng y, lộ ra biểu tình phẫn nộ nghiêm trọng khi bị xâm phạm.

“Chủ nhân, ta...” Kim muốn tới gần, chén trà khay trà còn có ấm trà, trong nháy mắt tất cả mọi thứ trên bàn đều quét về phía y.

Kim giờ tay cản vài thứ, trà nóng hổi vẩy trên cánh tay y, nhưng lông mày y chưa từng nhăn 1 chút.”Chủ nhân, ta yêu ngài.”

“...”

“Ta là thật lòng.”

“...”

“Chỉ có ngài, ta không bao giờ ... có thể yêu người khác.”

“...”

“Chủ nhân...”

Tử Liên cuối cùng mở miệng.”Thu thập sạch sẽ... Ta muốn đi ngủ, trước khi dùng bữa thì gọi ta.”

Ai!”... Vâng.”

“Y Phù, đồ quét dọn có thể cho ta mượn một chút không?”

Kim đột nhiên xuất hiện tại gian công cụ, mấy thị nữ bên cạnh thấy đều kinh hách mà nhảy lên. Các nàng giống như gà con mà tụm lại cùng một chỗ, kích động âm ỉ kêu loạn lên.

Y Phù từ nhỏ đã cùng Kim lớn lên, đối với lực sát thương của diện mạo này đã sớm miễn dịch, mặt không đổi sắc đưa đồ quét dọn cho y.”Để ta đoán a? ... Chắc không phải là gối đầu.”

Kim cười khổ.”Trà cụ... cả bộ.”

“Tam điện hạ gần đây đúng là rất hăng hái.” Y Phù thở dài.”Ta làm là được rồi, người trở lại hầu hạ tam điện hạ đi.”

“Chủ nhân muốn ta dọn dẹp.” Kim nói, “Cứ để ta làm.”

Y Phù nhún vai, nàng cũng không kiên trì, đem dụng cụ đưa cho Kim.”Dùng xong cứ trực tiếp trả lại, có người sẽ thu về... Thật là, tam điện hạ chính người như vậy, người không nghĩ đến cách nào khác sao?”

“Sẽ không a, ta hoàn toàn hài lòng... Thực sự!” Thấy nhân thần Y Phù không tin, y thêm vào 1 câu cường điệu.”Chủ nhân chỉ là ngoạn với ta thôi.”

“...” Đây không phải là cách người ta ngoạn nháo a?”Tùy người, người vui vẻ là tốt rồi.”

“Đúng vậy a.” Tựa hồ là nghĩ đến chuyện vui vẻ, Kim mỉm cười. Nụ cười này đúng là quá mức! Bên cạnh không biết là ai phát sinh 1 tiếng thét chói tai, cộng thêm thì thầm hưng phấn.

“Kim đại nhân nở nụ cười a!”

Y Phù chịu không nổi nhu nhu cái lỗ tai.”Trời ạ!” nàng đẩy Kim, “Ta van người nhanh đi đi! Người ở đây chúng ta không có biện pháp làm việc.”

“Xin lỗi.” Kim áy náy nói, đối với mê luyện vừa rồi của những người kia không cảm thấy mất kiên nhẫn, cũng không có biểu hiện đặc biệt cao hứng. Y hướng bọn gặt đầu ý bảo, muốn xoay người ly khai.

“... Được rồi.” Giống như nghĩ đến cái gì, Kim dừng lại.”Cái kia... Y Phù, có chuyện ta muốn hỏi ý của người một chút, người có lúc nào rảnh rồi không?”

Y Phù suy nghĩ một lát, nói: “Một chút có thể sẽ bị gọi đi trừ phòng hồ trợ... Có việc gấp sao?”

“Không thể nói được, sẽ quấy rối người khác.” Kim nhú mày, lộ ra vẻ mặt khổ sở.”Quên đi...” Y tiếp tục đi về phía trước.

Bày ra biểu tình này, ai có thể mặc kệ y a.”Chờ một chút!” Y Phù cất bước, đuổi theo y.”Nếu không người hiện tại nói đi! Nhìn biểu tình này của người, chẳng lẽ là tam điện hạ lại muốn đuổi người đi?”

“Không phải.”

“Vậy là thế nào?”

Nhìn một chút bốn phía không có người khác, Kim thấp giọng than thở: “Mấy hôm trước, ta thổ lộ với người ta yêu, thế nhưng hắn không có cho ta 1 câu trả lời rõ ràng...”

“Đi?” Y Phù sững sốt, nhưng ngẫm lại bộ dạng Kim đích xác như là đã có người trong lòng, bằng không thì sao phải một mực từ chối sự ái mộ của người khác, trong đó còn không thiếu cả công chúa, 1 người có địa vị hiển hách trong giới quý tộc như vậy. Như vậy, trong hoàng cung nhất định là sẽ có hơn phân nửa số nữ nhân khóc đến chết a... có thể còn có 1 số nam nhân.

“Ác? Nàng không nói gì ư? ... Nữ hài tử a, là đang xấu hổ mà!”

“Không, hắn có nói.”

Có nói? Đó chính là có biểu thị.”Nàng nói với người cái gì?”

Kim dừng một hồi mới nói: “... Hắn bảo ta mau trở về phòng ngủ.”

Y Phù lần thứ hai sững sốt. Trở về phòng ngủ?”... Người người thích, sẽ không phải là tam điện hạ đi?”

Kim trừng lớn mắt.”Người làm sao nhìn ra được a? !”

... Rất rõ ràng có được hay không.

=====

Có ai thất vọng hem ta^^*cười gian*. Nhiều lúc thấy Kim dễ thương quá đi a^^, thía mà Tử Liên hem yêu sao được nhỉ^^ có người yêu hoàn mỹ như thế này, còn mong gì hơn^^.

9. Chương 9

Y Phù vỗ vỗ bờ vai của y, tư thái thoải mái phát xiêm áo đi ra.”Kim, hết hy vọng đi, người đi theo bên người tam điện hạ lâu như vậy, hắn nếu như thực sự đối với người... Ách... sớm, đã sớm hạ thủ, làm sao phải chờ tới bây giờ?” Ai cũng biết tam điện hạ phong lưu thành tính, mỹ nhân như Kim chủ động dán lên người như vậy, lại còn một chút ý tứ kia, thì làm sao có khả năng buông tha?

“Đúng vậy...” Kim khổ sở gục đầu xuống, cảm giác đau thương thiếu chút nữa làm cho Y Phù nghĩ rằng y muốn khóc.

Y Phù đem Kim trở thành anh em của mình, làm sao mà đứng nhìn y khổ sở cô đơn, nâng cằm, nàng nghiêm túc tự hỏi một hồi, sau đó nói: “Nói thật, ta nghĩ người có cơ hội không nhỏ. Người bình thường vốn không thích lại bị 1 người cùng giới thổ lộ, nhất định sẽ chán ghét đến mức mong muốn đối phương tiêu thất, thế nhưng tam điện hạ tuy rằng nói muốn đuổi người đi, nhưng cuối cùng vẫn để người ở lại... Ta nghĩ, tam điện

hạ hẳn là không ghét người.” Dù sao thì Kim rất trung thành, có năng lực, tính tình lại hảo, hơn nữa diện mạo lại xinh đẹp, Tử Liên thế nào cũng không có khả năng không thích y a?

“Là như vậy sao? !” Nghe được bản thân có hi vọng, Kim trong nháy mắt ngừng đầu, con mắt lóe sáng, tươi cười.

“Bất quá, đối phương thế nhưng lại tam điện hạ... Ta không phải nói tam điện hạ bất hảo nga!” Nhớ tới tâm ý của Kim, Y Phù vội vã đổi giọng.”Chỉ là, tam điện hạ dù sao cũng là nam, hẳn cũng không có khả năng kết hôn với người hoặc gì khác...”

“Không hề gì, ta thương hẳn!” Kim nghiêm túc kiên định nói.

Lời này ngay cả Y Phù nghe xong cũng mặt đỏ. Đi đến kết luận rất quyết tâm, nàng nói: “Được rồi, người tựa như ca ca của ta, ta đương nhiên mong muốn người có thể hạnh phúc... Với những lời này của người, ta sẽ thương lượng với mẹ một chút, ta nghĩ, bà nhất định cũng sẽ giúp người nghĩ biện pháp!”

“Cảm tạ.” Kim cảm kích nắm tay Y Phù một chút, y biết, vô luận như thế nào Y Phù và thẩm thẩm cũng sẽ đứng về phía y.”Vây... Ta đi quét dọn trước.”

“Mau đi đi!” Y Phù vỗ vỗ lưng y, mỉm cười nói.

Tử Liên đang đọc sách, cảnh này làm Kim nhìn không được dụi mắt. Y còn tưởng rằng, chủ nhân của y cả cuộc đời này thứ thống hận nhất không phải sách vở thì chính là học bài.

“Chủ nhân, trà bánh của ngài đã đưa tới.” Kim đứng ở cửa thư phòng, nói.

Lần này Tử Liên không có vút cái gì bắt Kim đi nhặt, hẳn cũng không ngừng đầu lên, ngón tay hướng mặt đất bên cạnh, ý bảo Kim đem thứ gì đó để ở đây.

Kim đi qua, ngồi xổm xuống, đem bàn để trên mặt đất. Không sai, trên mặt đất... Không biết vì cái gì, Tử Liên có ghê mềm mại lại không ngồi, muốn ngồi trên thảm. Hẳn tựa vào giá sách, 2 chân co lại, đem sách đặt ở trên đùi đầu xem rất chuyên tâm.

Kim khuyển chân, ngồi xuống trước mặt Tử Liên. Tử Liên đưa tay vươn tới phía bàn, nhưng không có lấy được 1 chút gì, Kim lập tức bưng đĩa bánh kiền, chuyển qua chỗ ngón tay Tử Liên có thể chạm đến.

Tử Liên liên tiếp ăn vài cái bánh kiền, phát hiện cầm trong tay chính là 1 cái bị vỡ, hẳn không muốn ăn, tiện tay vứt ra chỗ khác. Vẫn là đầu cũng không thèm nhặt lên.

Kim tiếp nhận bánh kiền Tử Liên ban cho, từng miếng từng miếng từ từ ăn hết.

Trước đây, tâm nguyện của y rất đơn giản, quỳ gối bên chân chủ nhân, đón lấy vụn bánh bánh kiền hẳn làm rơi, chủ nhân nếu vui vẻ, sẽ thưởng cho y 1 cái.

Hiện tại, tâm nguyện của y cũng rất đơn giản, đi theo phía sau chủ nhân, hiểu được từng động tác của hẳn, chủ nhân nếu nguyện ý, sẽ cấp cho hẳn một cái ngoái đầu nhìn lại.

Vẫn rất đơn giản, cái gì là yêu, chỉ là khát vọng xa xôi của y mà thôi.

“Phốc! Lại viết bậy!” Tử Liên đột nhiên cười ra tiếng.

Hiếu kỳ nội dung thế nào lại làm hẳn cười, Kim nghiêng đầu, muốn nhìn tên quyển sách.”... Chủ nhân, ngài đang xem cái gì mà buồn cười như vậy?”

“La mạn sử.” Tử Liên nói.

“La mạn sử?” Khẳng định đây không phải là sách lịch sử.

“Để cho nữ tử dân gian xem. Đều là viết các loại nam nữ tình ái gì đó... nha đầu Y Phù vừa cho ta mượn.”

“Y Phù đưa ngài mượn?”

Bị hỏi đến phiên, Tử Liên nâng quyển sách lên, để cho y thấy tên trên gáy sách.

“ Liệt hỏa ?”

Tên sách.

“Nữ bá tước xin đẹp và người hầu trẻ tuổi có dây dưa ***, cố sự phi thường ngu ngốc.” Tuy rằng nói như thế, nhưng Tử Liên vẫn tiếp tục xem.

“Nữ bá tước và người hầu a...” Đây, đây là biện pháp Y Phù giúp y nghĩ ra sao? Trước tiên cấp Tử Liên một cái đại tẩy não, làm cho hắn tin tưởng chủ tớ chi huyền thì vẫn được sao?

“Chủ nhân, vậy bọn họ cuối cùng có kết cục gì?” Nghìn vạn lần không nên có tự tử a! Đó là điềm xấu.

Tử Liên tức giận nói: “Ta đã xem xong sao?” Hắn rất nhanh lật đến tờ cuối cùng, đọc vài đoạn, lại lật về chỗ cũ.”Bỏ trốn.” Tử Liên nhíu mày, “Ngốc muốn chết!”

Câu này đối với Liên mà nói, đã là phê phán phi thường hung ác.

“Chủ nhân, ngài, ngài không tin vào chuyện này sao? Dù cho thân phận chênh lệch khá xa, nhưng người yêu nhau chung quy vẫn có thể cùng một chỗ.”

“ ... ”

“Chủ nhân?”

Tử Liên khép lại sách, vứt bỏ, không nhìn!

“Có đôi khi thật hoài nghi người là nữ, không nên có tư tưởng quá lãng mạn như vậy.” Lấy bính kiện nhét vào trong miệng, Tử Liên cố sức nhai.

Cảm giác chủ nhân còn muốn nói gì đó, Kim nhìn hắn, lẳng lặng chờ.

Nuốt xuống thứ trong miệng, nhấp một ngụm trà, Tử Liên lại nói: “Không tin, không có khả năng. Ta tuyệt đối không có khả năng cưới người mình thích!”

“Vì cái gì?” Kim nhin không được thốt lên hỏi.

“Bởi vì ta là hoàng tử.” Tử Liên đã nói xong.”Trà lạnh rồi.”

Kim lập tức giúp hắn thay một chén khác, cũng thức thời không đảo quanh vấn đề này nữa.”Chủ nhân, ngài thích đối tượng như thế nào ni?”

Tử Liên sắc mặt có chút xấu.”Ta có cần phải trả lời ngươi sao?”

Kim cúi đầu, cung kính nói: “Kim chỉ là tùy tiện hỏi thôi ạ.”

“Hừ!” Tử Liên cười nhạt, hắn tiện tay rút ra một quyển sách, vứt sang phía Kim.

Y nghiêng người tránh.

“Ngươi dám trốn!” Lại một quyển sách.

Kim không thể làm gì khác hơn là không nhúc nhích mặc cho quyển sách đập vào mặt. Cảm giác bóng đen đập vào mặt mà đến, y phản xạ nhắm mắt lại, quyển sách rất nặng trúng ngay thái dương, sau đó rơi xuống trên đùi y.

Không có quyển sách nào được ném tiếp như y nghĩ, trọng lượng trên đùi được người dời đi, Kim mở mắt ra, thấy một tay hướng về phía y, Tử Liên khẽ vuốt cái trán thụ thương của y.

Tử Liên nhẹ giọng nói: “Sao lại không đỡ?”

Kim trả lời: “Chủ nhân ngài không có bảo đón lấy.”

Rút tay về, Tử Liên hạ mắt, nhìn đầu ngón tay dính một chút đỏ.

“Chủ nhân, Kim không đau.”

Tử Liên xem thường.”Lẽ nào ta đau sao?”

“Chủ nhân, ngài...”

“Kim.” Tử Liên cắt ngang lời y nói.

“Vâng?”

Hắn gỡ tóc mình, nói: “Ta tóc rối loạn, giúp ta buộc lại.”

“Hào, Kim trở về phòng lấy lược.” Kim đứng dậy, Tử Liên lại kéo y. Cười cười, bảo y ngồi xuống, Tử Liên xoay người đưa lưng về phía hắn.

Có thể nào... vốn dĩ chỉ cần y vươn tay là có thể ôm lấy người này?

Kim nhẹ nhàng nâng tóc Tử Liên lên, cởi dây cột tóc của hắn ra, mái tóc đỏ thẫm ở trong tay y tản ra, như đoá hoa đang nở. Cảm giác trơn trượt mềm mại, tóc Tử Liên rất nhỏ, nhẹ nhàng vuốt ve, không cần thận sẽ quần vào ngón tay, làm y lưu luyến.

Từ đỉnh đầu, y cẩn cẩn dực dực chăm sóc mái tóc hồng kia, một sợi đều không bỏ qua.

Đầu của Tử Liên so với tưởng tượng thì nhỏ hơn, như là không chứa được nhiều khổ não, đôi vai nhỏ nhắn, tựa hồ gánh chịu không được bao nhiêu trọng lượng, Kim thề, y sẽ không để chủ nhân của mình phải phiền não, y sẽ thay chủ nhân chịu hết gánh nặng.

Y so với người này đã cao hơn nhiều, nhưng vẫn như cũ luôn ngược nhìn hắn. Ngược nhìn cũng không sao.

Đem tóc Tử Liên chải chỉnh tề, quần ở trong tay, Kim đem dây cột tóc định cột lại, lúc này y mới chú ý nhìn dây cột tóc trong tay.

Màu xám, chất liệu thấp kém, tuyệt đối không phải dây cột tóc mà đối phương quen dùng. Cái này được Liên cột vào tóc lại không phải của hắn, mà là cái ngày đó Kim cho hắn.

“... Chủ nhân.” Giọng nam khàn từ yết hầu, Kim gian nan nuốt xuống một ngụm nước bọt, phun ra thanh âm của bản thân.

“Chủ nhân... Ngài có phải là có 1 chút... thích ta?”

Nghe vậy, Tử Liên mạnh mẽ phản ứng lại. Hắn xoay người cố sức đẩy ngã Kim, khóa gối ở trên bụng y.”Bá!” Một tiếng, Tử Liên rút ra thanh kiếm bên hông Kim, dùng hai tay cố sức cầm.

Mũi kiếm run nhẹ nhẹ để tại yết hầu y, Tử Liên nheo mắt lại, trong mắt lộ ra khí tức nguy hiểm.”Sao chỉ một chút.”

“Kim, ta hận ngươi!”

=====

Cái câu này thiệt là làm người ta tổn thương nha=.=!, nhưng cũng thông cảm cho Liên các nàng ạ, còn lý do thì sau này sẽ biết ha^^.Ta post luôn, vì tuần này bận nên sẽ lặn hơi lâu, các nàng thông cảm, qua tuần này, chắc sẽ có chương 1 của bộ 4 Văn công^^, gần chờ ta nhá^^, iu các nàng nhiều các tênh iu của ta^^

10. Chương 10

“Ai nha! Kim đại nhân, mặt của người sao lại bị thương? !” Kinh hô.

“Chỉ là tiểu thương. Không có việc gì. Chính lý giá sách thì không cần thận.” Mỉm cười.

“Kim đại nhân, mặt của người, mặt của người làm sao vậy?” Thét chói tai.

“Cảm tạ quan tâm. Chính lý giá sách, sách trên ngăn tủ rơi xuống làm bị thương.” Mỉm cười.

“Kim đại nhân... Mặt của người thế nào...” Khóc nước mắt.

Tái mỉm cười, “Chính lý giá sách thì...”

Chỉ là một vài ngày tiểu thương sẽ tốt, phản ứng của những người khác cũng hơi quá đi?

Kim đối với người đến người đi trong viện thi hành đứng phạt, hầu như là ai từng đi qua đều hỏi. Cũng không phải hỏi cùng 1 câu như vậy, có thể ngữ thái tâm tình đúng là không giống, nhưng nội dung vấn đề thì đều như nhau. Dù cho là người có tính tình tốt, nhưng cùng một vấn đề trả lời hơn mười lần cũng sẽ phát điên.

Huống chi, Kim tự nhận tính tình của mình không tính là ôn hòa, chỉ là so với người bình thường càng hiểu được cái gì là nhẫn nại, biết tiến thoái đúng mực.

Để không cho chính mình bị bức điên, đối với vấn đề này y đều trả lời giống nhau “Cảm tạ quan tâm, chỉ là tiểu thương không có trở ngại gì” cộng thêm ôn hòa ưu nhã mỉm cười.

“Di? Kim, người sao thế này?”

Lại nữa rồi.

Kim mỉm cười, “Cảm tạ, ta... Nguyên lai là Y Phù a!” Y lúc này mới chú ý tới người đến là ai.

“Không thì ai?” Y Phù tức giận hai tay chống nạnh, “Ta hỏi người những ... vết thương này là làm sao vậy a?”

Những ... này? Kim sờ sờ thái dương. Cười nói: “Không có gì, chỉnh lý giá sách thì...”

“Nhắm nhí!” Y Phù khoát khoát tay, cắt đứt lời y nói.”Người sẽ không cẩn thận như thế sao? Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ lần ta đẩy người ra, người đã từng từ trên thang ngã xuống chưa? Huống chi là bị sách rơi trúng ni!”

... Chưa từng có.”Ai! Không thể gạt được người, là chủ nhân không cẩn thận vứt sách trúng ta, không có gì trở ngại.” Sợ Y Phù không tin, y lại nhanh bổ sung thêm: “Chủ nhân thật là không cẩn thận a!”

Y Phù nhún vai, “Ta tin người... Tam điện hạ tuy rằng khó hầu hạ, nhưng cũng không phải là dạng chủ tử tùy tiện đả thương người.” Bằng không, với thái độ của nàng đối với Liên, đã sớm bị Tử Liên mang ra ngoài treo cổ rồi!

“Bất quá, “nàng đưa tay chỉ vào cổ Kim, “Lẽ nào đây cũng là không cẩn thận sao?”

“Cái gì?” Kim không rõ ý tứ của nàng.

“Người đã nói, loại y phục này cổ rất cao sẽ làm hành động không được thuận tiện, người chưa bao giờ mặc.” Y Phù theo dõi ánh mắt y, nhãn thần lợi hại như muốn nhìn thấu y.”Kim, cổ của người cũng có vết thương sao?”

Kim cười khổ, bất đắc dĩ nói: “Đừng hỏi nữa... là do ta không tốt.” Y không nên làm chủ nhân tức giận, những lời này, lý trí bảo cho bản thân không thể nói, nhưng càng tới gần Tử Liên, y càng cảm thấy lý trí của mình mềm yếu.

Nhìn y như vậy, Y Phù không nói gì nữa.”... Người sao lại đứng bên ngoài này? Không cần hầu hạ tam điện hạ sao?”

Bị hỏi như vậy, Kim càng biểu lộ bất đắc dĩ.”Sau bữa trưa, chủ nhân bảo ta đi ra... Hẳn muốn ta không có mệnh lệnh của hần thì không được trở lại.”

... Thảo nào lại đứng ở chỗ này cho mọi người nhìn.”Không cần gọi tam điện hạ dùng cơm sao?”

“Ân, chủ nhân bảo ta gọi hần.”

“Ác...” Y Phù chậm rãi gật đầu, nhìn ánh nắng từ bầu trời lại nhìn Kim, tựa hồ là đang tự hỏi cái gì đó.”... Ân, vậy người đi nói với tam điện hạ, trù phòng chuẩn đã bị bánh mật đường hần thích ăn, hỏi hần có muốn ăn hay không? Đừng nên nói là vì làm cho hoàng hậu ăn.”

“Hảo, cảm tạ.” Kim tươi cười.

Thấm thẫm ở trù phòng này vẫn luôn chiếu cố y, sau khi biết chuyện y yêu chủ nhân, mẫu thân Y Phù cũng không có trách cứ, còn nắm tay y, từ ái nói với y: thấm thẫm ta tôn trọng sự chọn lựa của người, chỉ cần người không hối hận vì đã chọn con đường này, chúng ta nhất định ủng hộ người.

Kim nghe xong lập tức vịn phần cảm động, nếu không phải chủ nhân mang y về, y tuyệt đối sẽ không quen biết những ... nữ nhân ôn nhu thiện lương như vậy.

Là Tử Liên cho y 1 sinh mệnh hoàn toàn mới.

Không biết đối phương sẽ có biểu tình thế nào a? Mang theo một chút ý niệm đùa dai trong đầu, Kim trước tiên là đi tới thư phòng, phát hiện thư phòng không có ai, y nghĩ, Tử Liên nhất định là ở trong phòng ngủ. Ngoại trừ thư phòng và phòng ngủ, trong lúc bị cấm túc Tử Liên rất ít đi đến nơi khác.

Cửa phòng ngủ của Tử Liên đóng chặt, Kim nhón chân tới gần nghe ngóng.

Thanh âm nữ nhân? Trong lòng thấy kỳ quái, Kim đưa tai tới gần để nghe.

“... Tam điện hạ...”

Quả nhiên là thanh âm nữ nhân, thanh âm này mơ mơ hồ hồ đích, mang theo nồng đậm vị đạo ***.

“Ta không phải đã nói, lúc trên giường phải gọi Tử Liên sao, ân?”

Là Tử Liên đang nói chuyện, nhưng nghe vào tai Kim lại xa lạ như vậy. Thanh âm người nọ luôn luôn bình thản còn mang theo biếng nhác, y là lần đầu tiên nghe được thanh âm Tử Liên vừa trầm khàn lại ôn nhu như vậy.

“Đáng ghét... Người xấu!” Nữ tử nũng nịu cười nhẹ.

“Ha ha, người là ngày đầu tiên biết ta xấu sao?” Tử Liên cũng phát ra tiếng cười.

Không nên tiếp tục nghe nữa! Kim tự bảo bản thân phải ly khai.

Thối lui vài bước, y mới phát giác chính mình vẫn đang nín thở, cật lực hít vào mấy hơi thở, cảm thấy ***g ngực bị áp bức đến khó chịu.

Tâm tư trống rỗng, giống như ở giữa mùa xuân ấm áp không hiểu sao lại bị sấm đánh trúng. Y đã không thanh tỉnh, lại càng thêm hồ đồ, lảng lảng nhìn cửa phòng đóng chặt kia, Kim chỉ có không biết làm sao.

Tử Liên nói hận y. Trong chớp mắt này y minh bạch bản thân có thể cũng rất hận... Hận tâm tư vì nghĩa không được chùn bước, hận phần tâm tư đó dù là bị đẩy ra hoặc bị coi thường, y cũng chỉ có thể mỉm cười mà nói: chủ nhân, ta yêu ngài.

Đối với người này, thực sự chỉ có tình yêu nồng đậm mà thôi...

Kim đột nhiên nghĩ đến cái gì, y xoay người, bước nhanh tới cửa, “Các người đang lừa biếng sao? ! Thế nào mà trong phòng chủ nhân có ngoại nhân đi vào cũng không biết!” Nắm cổ áo một tên thủ vệ, y trực tiếp hỏi.

Thủ vệ bị biểu tình cùng ngữ khí ngoan lệ của y dọa sợ, do bị gào thét mà nói không ra lời.”Kim, Kim đại nhân? !”

Một ... thủ vệ vội vã nói: “Bẩm báo đại nhân, chúng ta từ sáng sớm nhận ca liền thủ tại đây, không thấy có người xa lạ tiến vào.”

Kim buông tay ra, thở sâu, ép buộc chính mình duy trì lãnh tĩnh.”Đã như vậy, trong phòng chủ nhân thế nào lại có... có nữ nhân? !” Y hoài nghi thủ vệ bị nữ nhân của Liên mua chuộc, đối phương mới có thể dưới tình huống không có thông báo mà đi vào, nếu như thích khách thì làm sao bây giờ? !

Ngữ khí lạnh lùng, làm hai thủ vệ sợ đến mức lập tức quỳ xuống.”Đại nhân, thực sự là không có ai a!”

Nói cũng đã nói đến đây, Kim cũng hiểu được thủ vệ không có lý do gì mà lừa y, nếu vậy nữ nhân của Liên là đi vào bằng cách nào? Kim tâm tư rất hỗn loạn, trong lúc nhất thời nghĩ không ra.”Ta tin tưởng các người. Sau này chú ý 1 chút.”

Kim hướng thủ vệ ở cửa xua tay, ý bảo bọn họ có thể đứng lên, y trở về phòng của Liên. Chờ bọn hắn đi ra sẽ biết.

=====

vô cùng cáo lỗi,*cuối đầu*, ta bận thi cử quá nhiều, nên không có thời gian, đến bây giờ mới post được, mong các nàng lượng thứ=.=!, mà sau đợt này chắc ta lại lặn, vì thi tiếp a><. nhưng="" nếu="" may="" mắn,="" thì="" có="" thể="" sẽ="" có="" chương="" mới="" của="" văn="" công="" vào="" cuối="" tuần.="" dù="" sao="" đi="" nữa,="" cũng="" rất="" thanks="" các="" nàng="" vì="" luôn="" ủng="" hộ="" ta,="" ta="" sẽ="" cố="" gắng,="" chờ="" chương="" mới="">

11. Chương 11

Phía sau, hai gã thủ vệ hai mặt nhìn nhau. Không rõ Kim vì sao lại phản ứng kịch liệt như vậy. Không phải là một nữ nhân thôi sao? Tam điện hạ phong lưu thành tính, mang một nữ nhân trở về cũng chẳng có gì lạ a?

Kim ở cạnh cửa phòng Liên đứng rất lâu, mãi đến khi mặt trời ngả về tây. Cũng sắp ăn cơm chiều, cửa phòng đóng chặt kia mới bị người đẩy ra.

Đi ra chính là 1 nữ tử tóc vàng phi thường mỹ lệ, da trắng nõn, dáng vẻ đầy đà, tóc vàng như sóng biển thả ra trên vai. Kim xác định thủ vệ không có nói dối, nữ tử này khẳng định không phải từ đại môn tiến vào, cách ăn mặc của nàng vừa nhìn là biết thị nữ, bọn hạ nhân có 1 cửa ra vào khác.

Nữ tử mỹ lệ hai gò má đỏ hồng, trên người mang theo một cỗ phong vị mới vừa cùng nam nhân thân mật, thấy Kim canh giữ ở cửa phòng, đầu tiên là sửng sốt, sau đó đối với Kim lộ ra dáng tươi cười hầu như là khiêu khích.

Tay cầm kiếm nắm chặt, Kim băng lãnh nhìn lại nữ nhân kia. Nữ nhân cười đối với y hơi khom người. Vượt qua y ly khai.

Kim cắn răng. Nữ tử này rất lạ mắt, không biết Tử Liên từ đâu điều tới? Nhưng nhìn dung mạo như vậy, đích thật là loại hình chủ nhân thích. Thân thái quyến rũ, ngực to, còn có mái tóc vàng rực rỡ...

Nuốt xuống một ngụm nước bọt, Kim gõ cửa phòng.”Chủ nhân.”

“...”

Không có đáp lại, Kim đẩy cửa ra.”Chủ nhân, ta vào được không.”

Gian phòng bài biện coi như là hoàn chỉnh, chỉ có trên giường hỗn độn giống như Tử Liên vừa bực bối nháo loạn, chăn bông rơi tại chân giường, khăn trải giường đều lộ ra, vừa nhìn là biết phát sinh chuyện gì.

Tử Liên nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, nhìn như ngủ.

Vị đạo trong phòng làm Kim nhú mày, y rất quen thuộc với vị đạo này. Nữ nhân từ chỗ Tử Liên đi ra, trên người cũng là loại này... Chính là vị đạo sau khi *** qua đi.

“Chủ nhân, nên dùng cơm rồi.”

Tử Liên khoát khoát tay, lười biếng nói: “... Ta không đói bụng.”

“Chủ nhân.”

“...”

“Chủ nhân, vị tiểu thư kia thật xinh đẹp, là danh môn quý tộc nhà ai ni?”

“Chỉ là thị nữ ta xin của nhị ca... Ta sẽ không để nàng mang thai.” Tử Liên nhớ tới thân thể của Kim, nên thêm vào 1 câu phía sau kia.

Bất quá điều Kim lưu ý không phải cái này.

Y tiến lên vài bước nhìn thấy bàn chân trần của Tử Liên, màu đỏ nhàn nhạt kéo dài từ khuôn mặt trắng trẻo của Tử Liên đến tận cổ, mái tóc dài đỏ thắm giống như hoa tỏa trên giường.

“Lúc trên giường phải gọi Tử Liên ...”

Trong đầu đột nhiên nảy ra những lời Tử Liên đã nói qua. Bụng nổi lên nhiệt lưu, y cái gì cũng đều không có biện pháp suy nghĩ...

“Chủ nhân, người rất thích nữ nhân sao?” Kim nhẹ giọng hỏi, từ từ tới gần giường.

Tử Liên không phát hiện, mắt hắn vẫn nhắm.”Ấn...”Lời biếng, ngữ điệu khiến kẻ khác tâm dương khó nhin.

“Như vậy...” Kim bò lên trên giường.

Cảm giác được nệm hãm xuống một chút, Tử Liên mở mắt ra.”Kim?”

Cởi dây cột tóc xuống, mái tóc đẹp như tơ vàng rối tung ra, Kim xé rách áo mình, da thịt nơi thân trên lỏa lồ, bò lên trên người Tử Liên.”Chủ nhân. Để ta làm nữ nhân của ngài được không?”

Bị ôm thô bạo cũng được. Chỉ cần có thể tiếp cận người này hơn 1 chút.

“!” Tử Liên ngậy ngốc, hắn sững sờ nói không nên lời, mãi đến khi Kim xoa nắn thứ ở giữa hai chân hắn, mới phản ứng lại được.

“Người, người đang làm cái gì? !” Tử Liên lui về sau, lưng cũng đã chạm vào khung giường, Kim thừa cơ, ngồi lên chỗ gần hông hắn. Làm hắn vô pháp chạy trốn.

Kim kéo quần ngoài của Tử Liên, Tử Liên đưa tay muốn ngăn cản, lại bị y chế trụ hai tay.

“Kim!”

“Chủ nhân, ta hẳn là... rất đẹp a? Mỗi người đều nói như vậy ni!” Kim mỉm cười, tham tiến vào trong quần, ngón tay xoa lên phần thân Tử Liên.

“Dừng tay! Kim, người dừng tay cho ta!” Giây dựa không được, Tử Liên gằm nhẹ, gương mặt nổi lên đỏ ửng khó có thể chịu được.

“Hai vị điện hạ cũng vậy, luôn rất muốn ta... Thế nhưng, chủ nhân, ” ngón tay quần lấy thứ nóng rực ở giữa 2 chân Tử Liên, trên dưới tạo động.”Chủ nhân, ta chỉ muốn ngài, nếu như là ngài, muốn ta trở thành nữ nhân cũng không quan hệ.”

“Ngô!” Tử Liên nhú mày, hừ nhẹ ra.

Kim say sưa nheo mắt lại, “Xem đi? Chủ nhân đối ta có phản ứng.”

“Là nam nhân đều...” Tử Liên cắn môi dưới, đem rên rỉ sắp ra khỏi miệng nuốt vào.”Chết tiệt... Người, Kim, người dừng lại cho ta...”

Bộ dạng cố nén của Tử Liên, trong mắt Kim vừa gợi cảm vừa yêu mị, y trầm thấp thở gấp, đè thấp thân thể, nhin không được buông Tử Liên ra, tay nhẹ vỗ về Tử Liên từ 2 má kéo dài đến gáy, “Thật hâm mộ những nữ nhân kia, bộ dạng này của chủ nhân đẹp như vậy, các nàng đều thấy được sao?” Chỉ là đụng vào như vậy, ngón tay thật giống như muốn bốc cháy. “Dừng tay!” Tử Liên sống chết vừa đẩy vừa đánh Kim, nhưng luận khí lực thì hẳn cho tới bây giờ đều không thể bì được với người hầu của mình.

Kim mặc hắn phản kháng vô lực, động tác trên tay vẫn liên tục.

“Người sẽ hối hận...”

“Sẽ không, ta chưa từng hối hận với quyết định của chính mình!”

Tử Liên phần nộ trùng y, trong mắt từ từ hiện lên màu *** làm cho cái trùng ngoan độc kia đến một điểm quyết đoán cũng không có.”Kim, ta sẽ hận người!”

Kim cười khổ, “Điều này ngài đã nói qua.”

“Dám bính ta, người cho là người là ai... Ngô!”

Ngón tay đáng hận của Kim cố ý xiết chặt, làm cho Tử Liên một trận run rẩy, ngậm chặt miệng quyết không lộ ra tiếng rên rỉ.

“Ta cũng nghĩ như vậy...” y bên môi Tử Liên lén hôn 1 cái, “Ta biết thân phận của mình, tuyệt đối không được chạm vào chủ nhân, thế nhưng, ngay cả thị nữ cũng có thể leo lên giường của người... Như vậy, ta so với nàng còn đẹp hơn không phải sao?”

Kim hướng Tử Liên cười rất câu nhân, y đối với diện mạo của mình tuyệt đối có lòng tin. Y đã sớm chú ý tới, trước đó, liên Tử Liên cũng không dám nhìn y lửa thân.

“Người lưu ý chính là cái này... sao?” Tử Liên thở gấp, hần rất nhanh sắp kiên trì không được.”Bởi vì thân phận của người, cho nên...”

“Không. Chủ nhân, Kim lưu ý chính là ngài a!” Kim lại kéo quần lót của Liên, nâng lên dục vọng đã có phản ứng của hần, cúi đầu.

Tử Liên làm sao không biết Kim muốn làm cái gì, hần dùng lực kéo tóc Kim. Cong chân để cản lại động tác của đối phương, cả giận nói: “Ta bảo người lui ra không nghe thấy sao? ! Người thực sự cho rằng ta sẽ không gọi thị vệ đến sao? !”

“Ngài gọi cũng tốt.” Kim tươi cười, trong mắt lộ ra một tia gian xảo.”Chủ nhân, người xem ta hiện tại là bộ dáng này, bọn thị vệ nhất định cho rằng ngài muốn ta đi? ... Ta chính là mong muốn tất cả mọi người nghĩ như thế, như vậy ta sẽ có lý do để một mực ở bên cạnh ngài.”

“...” Tử Liên hiện tại mới biết được, người hầu trung thành và tận tâm này của hần kỳ thực cũng có 1 bụng đầy tâm kế.

“Chủ nhân, ngài để Kim... hầu hạ ngài a.”

Kim dễ dàng đem Tử Liên đặt trên giường, cúi đầu hàm trụ dục vọng của hần.

“... Ô.” Tử Liên nắm lấy tóc y, vô pháp phản kháng gì nữa.

Một tay ma sát phần gốc, một tay tham lam xoa lên đùi Tử Liên, Kim hầu như có tâm tình như đang quỳ lễ, dùng miệng làm cho chủ nhân y vui thích.

Tử Liên cong lưng, 2 chân kẹp lấy đầu Kim, “... Kim...”

Giọng nam trầm thấp làm Kim nhin không được khiến dục vọng của bản thân đang sưng không ngớt muốn tiết ra, Tử Liên nắm lấy tay y đang vuốt ve trên người mình, ngón tay giao triền làm Kim hạnh phúc gần như phát điên.

Tử Liên Liên Liên Liên... Kim trong lòng không ngừng nỉ non tên của chủ nhân y.

“A!”

Ngón tay đang nắm tóc siết chặt, Kim hầu hạ cũng không bao lâu, Tử Liên thoáng cái ở ngay trong miệng y phát tiết dục vọng.

Kim nuốt xuống dịch thể vừa đắng vừa tanh kia... Đây là vị đạo tốt nhất y từng hưởng qua.

“Chủ nhân, ” Kim ngẩng đầu nhìn hần, trên khóe miệng còn lưu lại vết tích *** của hần, “Ngài sao nhanh như vậy liền...” Kim mới chỉ nói phân nửa, mặt Tử Liên trong nháy mắt đã đỏ lên.

“Im miệng!” Hần vừa then vừa giận thấp giọng quở trách.

Kim tươi cười, lấy lòng nói: “Ngài còn muốn một lần nữa không? Hay, là muốn ta?”

Tử Liên trừng to mắt, “...” Lập tức vô lực ngã trở về giường, lấy cánh tay che mặt.

Kim lẳng lặng đợi, chỉ cần chủ nhân có 1 chút ý tứ như vậy, y nguyện ý trở thành nữ nhân của Tử Liên.

“Kim.”

=====

rón rén bước vào, *cuối đầu tạ lỗi*, *chăm chăm nước mắt*

Ta đã quay lại đây các nàng, thật là vô cùng có lỗi, nhưng từ đây cho đến hết tháng 1 năm sau thì tình trạng lặn không bình hơi của ta sẽ còn kéo dài=.=!, ai~, ta cũng không muốn đâu nhưng đành chịu thôi, thời gian không cho phép a=.=!. Tiện thể nói luôn bộ Văn công chi tứ chắc sẽ còn ngâm dài dài, nhưng các nàng yên tâm chỉ cần có thời gian ta sẽ post ngay^^, hèm có bỏ luôn đâu^^, iu tất cả nàng nha, ta phi đây^^

12. Chương 12

“Vâng.”

“Người thực sự muốn làm nữ nhân của ta như vậy sao?”

“Vâng!”

Tử Liên thở dài.”Người một mực khiêu chiến giới hạn của ta...”

“Kim biết mình sai “

Biết sai mà vẫn làm sao? !

“Hảo, ” Tử Liên tiện tay chỉ, “Người tới ngăn tử lấy cái hộp kia lại đây.”

Tuy rằng không giải thích được, nhưng thấy Tử Liên cũng không có khả năng chạy trốn, “Vâng.” Kim đáp, bò xuống giường, mở ngăn tử mà ngón tay Tử Liên chỉ.

Tập vật rầm rầm rơi xuống, Kim luống cuống tay chân nhét trở lại. Hộp? ... Y dưới một đồng mũ phát hiện một cái hộp nhỏ được điêu khắc bằng đá cẩm thạch, cẩn cẩn dục dục rút ra, Kim ôm cái hộp, bò lại lên giường.

“Chủ nhân, là cái này sao?”

Tử Liên không nói một câu, đem hộp cầm trong tay.”Đúng.” Hấn nói.

Ngữ khí trầm thấp, làm cho mặt Kim nóng lên, có chút khấn trương nhìn Tử Liên, chân vắt qua, ngồi lên bụng hấn.

Có phần hơi quá chủ động... Tử Liên trợn mắt nhìn phía trên, giống như màn ở trên đầu so với thân thể Kim còn hấp dẫn tầm mắt hơn.

“Ai.” Hấn thở dài, đưa tay ôm lấy cổ Kim.

Kim dán về phía hấn, vật cứng giữa 2 chân để ngay bụng hấn, “Chủ nhân...” Đưa mặt hướng vào cần cổ tinh tế của Tử Liên hôn lên, hai tay không an phận cởi áo hấn ra.

Tử Liên không có khước từ, tay ôn nhu vuốt ve tóc Kim. Kim càng lớn mật, y thô lỗ cởi quần mình ra, tay hướng vào giữa hai chân Tử Liên, lại muốn âu yếm phần thân của hấn.

Phi thường khao khát, Kim điên cuồng muốn ôm lấy chủ nhân của y.

“Ngô!” Tử Liên hừ nhẹ. Hỏa diễm áp chế trong cơ thể lại bị nhóm lên.

“Chờ, chờ một chút...” Tử Liên mò lấy cái hộp, mở ra, từ trong hộp lấy ra một cái dây cột tóc dùng cho nữ...” Được rồi.” Tử Liên đầu tiên là vỗ vỗ lưng Kim trấn an, lại đẩy mạnh y ra, giống như trốn mà từ trên giường nhảy xuống.

“Chủ nhân?” Kim không hiểu mà nhìn Tử Liên, *** trong cơ thể y dâng cao, khó có thể chịu được đối phương đột nhiên ly khai.

“... Đây là? !” Cảm giác được trọng lượng trên đầu, Kim đưa tay lên sờ, Tử Liên ở trên tóc y cột 1 cái nơ bướm vô cùng to, tơ lụa dùng làm dây cột tựa hồ rất cao cấp.

“Nguyên bản là định tặng người khác, hiện tại lại tiện nghi cho người...” Lúc đang nói chuyện hấn đã chỉnh lý xong y phục của mình, nhặt chần rơi trên mặt đất ném cho Kim.”Đem y phục mặc vào, đi ăn.”

“Thế nhưng...”

Tử Liên cười, “Người nói muốn làm nữ nhân, ta cho người làm nữ nhân a.”

Vuốt cái nơ đại khoa trương trên đầu, Kim không còn lời nào để nói, nhụt chí hạ vai. Đúng là, cố ý xuyên tạc ý tứ của y...

Kim lại bị phạt đứng, y bưng đĩa ăn của mình, đứng ở trong sân, để cho bọn người hầu nhìn ngó.

“Kim đại nhân ngài...” 1 thị nữ chỉ vào đầu của y, kinh ngạc che miệng.

“Thỉnh... cái gì cũng đừng hỏi.” Kim thở dài.

Hiện tại đã không còn ai chú ý tới vết thương nơi thái dương của y, bởi vì trên đầu y có 1 vật thể so với vết thương còn làm người khác chú ý hơn—— 1 cái nơ bướm cực to.

Màu vàng nhạt trang nhã, chất liệu rất tốt, nhìn thế nào cũng không phải là thứ cho nam nhân dùng, càng đừng nói tới mặt trên còn có hoa bằng tơ tằm tuyệt đẹp cùng với thạch anh màu trắng.

Tóc bị cột nâng lên 1 nhúm, nơ bướm khoa trương buộc ở trên đầu. Đứng ở trong sân, Kim trong lòng chỉ có bất đắc dĩ.

Bản thân đoán không ra tâm tư của chủ nhân a! Kim thật muốn lấy đĩa ăn đập chết chính mình.

Tử Liên nhìn chằm chằm 1 bàn đầy đồ ăn mà dờ ra, tay cầm lấy cái nĩa vô thức đảo lộn thức ăn trên bàn, một điểm cũng không có ý muốn ăn vào miệng.

Y Phù hầu hạ bên cạnh cho rằng hắn buồn chán, nên nói: “Tam điện hạ, hay ngài đem Kim đại nhân gọi vào đi?”

“...” Ta không có bắt y ngồi chồm hổm trên mặt đất ăn đã rất khoan dung rồi!

“Tam điện hạ?”

Tử Liên đột nhiên đứng lên, toàn bộ dao nĩa đĩa ăn trên bàn đều bị hất xuống đất, còn cầm giá nến ném vào tường!

Y Phù kêu rên.”Không phải lại nữa rồi chứ...”

“Mau gọi Kim đại nhân tới đây!” Bọn họ vội vã hô.

Cái ly ném về phía người nọ, vỡ ngay bên chân nàng, làm cho bọn họ sợ hãi kêu liên tục.

“Toàn bộ đi ra ngoài!” Tử Liên sắc mặt âm trầm gầm nhẹ.

Các nàng đều bị dọa cho sợ hãi, tam điện hạ tuy rằng không dễ hầu hạ, nhưng cũng chưa từng bộc phát tức giận quá lớn như vậy a! Các nữ nhân cả người run rẩy đều chạy ra ngoài, còn có người thậm chí còn khóc ra.

Chỉ có Y Phù là không đi, không phải vì nàng có lá gan lớn, mà là trạng thái của Tử Liên thực sự làm cho người ta rất khó yên tâm.

Cái ghế bị đẩy ngã ở một bên, Tử Liên hai tay chống trên mặt bàn, cúi đầu, ngực kịch liệt phập phồng. Y Phù không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng từ bàn tay nắm chặt của hắn có thể đoán được, thần tình đang ẩn dấu đó tuyệt đối không phải là khoái trá.

Chưa từng có người nhìn thấu tâm tư của vị hoàng tử này, ai cũng không biết hắn muốn cái gì, Tử Liên vẫn đem bản thân chôn dấu rất tốt, ngay cả Kim thường ở bên cạnh hắn cũng không đoán ra ý nghĩ của chủ nhân mình.

Hình như là đối cái gì cũng không quan tâm, lại hình như đối với một số việc làm rất tốt, thất thường quăng vỡ cái gì đó, quấy nhiễu người chung quanh, nhưng lại tựa hồ... so với bất luận kẻ nào lại càng tịch mịch bất an.

Có thể đây cũng là nguyên nhân Kim yêu hắn như vậy. Y Phù nghĩ thầm.

“Tam điện hạ, thứ Y Phù cả gan... ngài là đang, tức giận Kim đại nhân sao?”

“ ... ”

“Hay là... ngài giận chính mình?”

“Đi ra ngoài.” Tử Liên trầm giọng nói.

Y Phù nuốt nước bọt, cố lấy dũng khí tiếp tục nói: “Vì sao vậy? Tam điện hạ, tâm ý của Kim đại nhân đối với ngài, Y Phù rất rõ ràng... Ta nghĩ tam điện hạ cũng không ghét Kim đại nhân, ngài, ngài vì sao lại không tiếp nhận Kim đại nhân a?”

Tuy rằng biết người hầu và chủ nhân là không thể có kết quả tốt, nhưng Y Phù vẫn mong muốn Kim có thể hạnh phúc, cũng mong muốn tam điện hạ cao ngạo này có thể... vui sướng a.

“ ... ”

Trầm mặc thật lâu, lâu đến mức Y Phù cho rằng Tử Liên sẽ không trả lời, ngay lúc nàng thức thời muốn xin cáo lui thì, Tử Liên lại ngẩng đầu.

Hắn nhìn về phía Y Phù, con người đạm nhiên trộn lẫn một tia đau khổ.

“Người muốn ta... hủy hoại hắn sao?” Hắn đã nói như vậy.

Hủy hoại y?”Y Phù không rõ?”

Không có ai có thể minh bạch... Tử Liên hạ mắt, nhìn bàn ăn mất trật tự, lại đột nhiên nở nụ cười.

“Người nghĩ, Kim thích hợp với váy màu nào?”

“A?” Váy? !

=====

Xong nhiệm vụ của hum nay^^, dù trễ, nhưng vẫn chúc các nàng ngày lành^^.Ta phi đây^^, khi nào có thời gian ta sẽ lại lết lên cùng chương mới. Iu tất cả các nàng^^

13. Chương 13

Tam điện hạ và người hầu của hắn cãi nhau. Chính xác mà nói, là Tử Liên đơn phương nổi giận với Kim.

Toàn thân như không có xương ngồi phịch trên ghế, mặc cho mấy lão sư ở trước mặt hắn nói tới nước miếng tung bay, phản ứng duy nhất của Tử Liên là ngáp, buồn chán muốn chết a, Tử Liên nhắm lại con mắt, đầu không nhúc nhích, nhìn như là đang ngủ.

“Tam điện hạ! Ngài có đang nghe không a? !” Lão sư cầm sách vở ở trước mặt hắn khua khua.

Tử Liên bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là đem mí mắt mở ra, hắn nhìn tường, nhìn rèm cửa sổ, nhìn trần nhà, cuối cùng lại cúi đầu nhìn tay mình, chính là không nhìn người hầu đứng bên cạnh.

Kim đã duy trì tư thế bưng chén trà cả 1 buổi sáng.

Một tháng sao lại lâu như vậy a... Tử Liên dùng mọi cách buồn chán ngoạ tay áo. Giật ra, lại dùng hàm răng cắn buộc trở lại, lại giật ra, lại dùng hàm răng cắn buộc trở lại... cứ tiếp tục như vậy.

Bên tay trái đã bị hắn cố sức xé rách, vì vậy hắn đổi sang ngoạ tay phải, nhưng dùng tay trái buộc dây bên tay phải dù sao cũng không thể nào linh hoạt, Tử Liên thử vài lần đều không có cách nào cột chắc.

“Chủ nhân, có muốn ta cột giúp hay không?” Kim thấp giọng hỏi.

Tử Liên xem như không nghe thấy, tiếp tục tiện tay cùng với sợi dây chiến đấu hăng hái.

Buổi học này hoàn toàn không biết nội dung là cái gì, lúc chàng vạng cũng kết thúc, tuy rằng tâm tư Tử Liên căn bản không ở lớp học, nhưng chỉ cần hắn ngồi ở đây điểm ấy, cũng đã đủ làm các lão sư rơi lệ đầy mặt, giảng bài với đầu gối so với không có ai vẫn tốt hơn.

Tan học xong, Tử Liên đi thẳng về gian phòng, Kim mang theo sách của hắn, không biết là nên tới thư phòng trước, hay là tiếp tục đi theo chủ nhân?

Cuối cùng y ôm theo đồng sách to tựa hồ chưa có người từng lật xem qua, đi theo phía sau chủ nhân y, tới phòng ngủ. Nhưng Tử Liên lại coi như y chưa từng tồn tại, đem cửa phòng đóng trước mặt y.

Kim nhún vai, không thể làm gì khác hơn là trước tiên mang sách trả về thư phòng, rồi trở về gõ cửa phòng Tử Liên, muốn hắn ăn cơm.

“Chủ nhân, trù phòng đã chuẩn bị cơm xong rồi.”

Người trong phòng không có hưởng ứng.

“Chủ nhân, ngài cơm trưa cũng không ăn, như vậy đối với thân thể bất hảo a.”

Vẫn như cũ không có hưởng ứng.

Mấy ngày nay, Tử Liên chỉ ăn 1 chút bánh ga-tô điểm tâm, còn lại thì cái gì cũng chưa từng ăn. Thân thể hắn gầy yếu, tuyệt đối không chịu được bao lâu. Kim hạ quyết tâm, y còn nói: “Chủ nhân, ngài không ăn, Kim cũng không ăn.”

“...”

Trong phòng vẫn lặng yên không tiếng động, Kim ở trong lòng cười nhạo chính mình, cứ nhiên cho rằng như vậy chủ nhân sẽ lưu ý đến, y đúng là quá ngây thơ rồi!

Thở dài, Kim không thể làm gì khác hơn là đến trù phòng bảo bọn họ lần thứ hai đem cơm dọn đi.

“Đã mấy ngày rồi?” Y Phù nhỏ giọng hỏi.

“Ba ngày... Ai, chủ nhân làm thế nào chịu đựng được a.”

Y Phù cũng thở dài.”Ta thà tình nguyện để tam điện hạ loạn vứt cái gì đó đi!” Nhiều lắm là quét tước khổ cực 1 chút, không cần phải lo lắng phiền não như bây giờ.”Kim người... muốn nói với quốc vương bệ hạ sao?”

“Chủ nhân sẽ không vui đâu.” Hơn nữa Kim cũng không xác định quốc vương sẽ để ý chuyện này, dù sao hành vi khiến kẻ khác nhức đầu của Tử Liên cũng thường xảy ra.

“Dù sao cũng không thể để tam điện hạ...”

“Tam điện hạ? !” Thị nữ bên cạnh cửa kính hô, Kim và Y Phù lập tức quay đầu nhìn.

Tử Liên khoác 1 kiện áo choàng màu trắng đi đến, bọn thị nữ tránh ra nhường đường cho hắn. Dưới cái nhìn chăm chăm của Kim, Tử Liên ngồi vào vị trí hắn thường dùng cơm.

Kim không biết phải nói cái gì, y cũng không biết phải nghĩ như thế nào, cho rằng đối phương quan tâm, đối phương lại biểu hiện đến cả một điểm cũng không thèm để ý, cho rằng đối phương không thèm để ý, rồi lại để lộ ra một điểm quan tâm như vậy... Hình như y luôn luôn bị chủ nhân đùa bỡn, tuy rằng như vậy, chỉ cần chủ nhân cho y một chút phản ứng lại, y đã nhảy nhót mà vẫy đuôi.

Ngồi xong, Tử Liên ghé vào trên bàn, những người khác lập tức phản ứng lại, đưa dao nĩa cho hắn.

“Tam điện hạ thỉnh chờ, chúng ta lập tức bảo trù phòng làm cái gì đó.”

“...” Tử Liên cầm nĩa lên, có một chút không ý thức mà chọc chọc cái khăn.

Mặc kệ thế nào, chỉ ít tam điện hạ đã bình thường, thị nữ lập tức lui ra, đi trù phòng hỗ trợ. Nguyên bản bữa cơm làm cho Tử Liên bị dọn xuống, phải làm lại một phần khác mới được.

“Chủ nhân, nếu đói, ngài có muốn ăn chút bánh mì trước hay không?” Kim đưa ổ bánh mì được xé thành miếng nhỏ cho hắn.

“Hừ!”

Chọc khăn ăn đã bị cái nĩa làm thủng 1 lỗ, Tử Liên tiếp tục chà đạp cái khăn đáng thương kia, hoàn toàn không để ý tới người hầu của hắn.

“Chủ nhân...” Kim suy sụp cuối đầu, bị chủ nhân không nhìn tới đã vài ngày, y quả thực là khóc không ra nước mắt.

Đôi mắt trông mong chủ nhân của mình, bên dưới áo choàng trắng, vai Tử Liên hơi nâng lên, mang theo nếp nhăn nhỏ nhỏ làm cho Kim hầu như nhìn đến ngốc, lông tơ trên cổ áo dán tại gương mặt tái nhợt của hắn, theo động tác nhiều lần mà nhẹ nhàng rung động. Kim nhin không được ở trong tâm tán thán, chủ nhân rất thích hợp với màu sắc trong sáng, thuần túy như tuyết đầu mùa đông, nhưng cũng có vị đạo băng lãnh.

Vô luận như thế nào, Kim cũng không hối hận chuyện mình đã làm, y yêu người này say đắm, hầu như mất cả lý trí.

“Đông! Đông! Đông!” Tiếng chọc lên bàn, bữa cơm chính thức của Tử Liên trong vài ngày rốt cuộc cũng bắt đầu. Y Phù bưng 1 nồi canh nóng để lên bàn, giúp Liên mức một chén.

“Tam điện hạ, cẩn thận nóng.”

“...” Tử Liên không nói hai lời, dùng nĩa xiên vào bánh mì Kim đã xé ở trong rổ, ngâm vào canh 1 cái, rồi ăn vào.

Thấy Tử Liên liên tiếp ăn vài khối bánh mì đã nhúng mềm trong canh, Kim vội vã xé thêm vài miếng cho hắn. Có thể là thực sự đói bụng, lần này Tử Liên không có cự tuyệt, toàn bộ ăn sạch sẽ.

“Tam điện hạ, phía dưới vẫn còn, ngài ăn chậm một chút.” Y Phù nói.

Ăn xong bánh mì trước mặt, Tử Liên đem canh còn lại uống hết. Lúc này, trước mặt hắn đã mang lên đồ ăn đầy màu sắc.

Đem thìa buông xuống, Tử Liên kéo ghế, đứng lên. Thị nữ đang dọn đồ ăn bắt đầu sửng sốt, trong lòng lo lắng có phải là mình đã làm sai cái gì khiến tam điện hạ mất hứng hay không.

“Không ăn nữa, còn lại các người ăn hết đi.” Tử Liên kéo áo choàng, lách qua người Kim đang ở bên cạnh.

“Tam điện hạ? !”

“Chủ nhân?”

Tử Liên dừng lại cước bộ, quay đầu lại, liếc mắt nhìn Kim, nói: “Ta có nói người được phép nắm sao?”

“Đi?” Kim sửng sốt.

Tử Liên mỉm cười, vỗ vỗ đầu mình, rời đi.

“Phốc!” Sau một trận lặng ngắt như tờ, Y Phù đột nhiên phì cười ra tiếng.”Thành thật mà nói, ta vẫn nghĩ tam điện hạ rất khả ái ni!”

“Đúng vậy...” Kim cười khổ.

Sáng hôm sau, trước bàn ăn. Tử Liên dùng tốc độ thật chậm uống xong ly trà sữa của mình.

“Chủ nhân, ăn chút bánh mì không? Chỉ uống trà sẽ không no a.” Kim lấy bánh mì quét mật đưa cho hắn.

Ầm ỉ muốn chết... Tử Liên nheo lại con mắt, tiếp tục uống trà của hắn.

Kim bất đắc dĩ suy sụp hạ vai, cảm giác thứ gì đó trên đầu hạ xuống, y đưa tay chạm lên.

Đúng vậy, Kim lại buộc cái nơ bướm cực đại mà Tử Liên cho y, nhưng ngày hôm nay tương đối chỉnh tề, bởi vì là Y Phù giúp y buộc. Dây cột tóc đi qua cổ, vây quanh đầu của y một vòng, phía trên tai trái kết thành 1 cái nơ bướm thật lớn cực kỳ khoa trương. Y Phù nhất định là cố ý, Kim phi thường khẳng định thứ này còn có cách dùng khác.

=====

Hôm nay ta không muốn nói gì nhiều, vì ta đang rất đau lòng, tam phu quân của ta vừa mất, chàng ấy ra đi quá đột ngột khiến mọi người không thể tin được và cũng rất đau buồn. Nên hôm nay ta chỉ hy vọng các nàng có thể nhin chút thời gian mà đọc cái này: Tưởng nhớ . Ta chỉ muốn nói rằng hãy sống hết mình ngay

khi còn có thể vì đời người ai biết được tương lai, đừng để bản thân phải hối hận. Iu tất cả các nàng*ôm ôm*

14. Chương 14

Bọn thị nữ ở một bên đều đang cười trộm, Kim thấy khóe miệng Tử Liên cũng có dấu hiệu buồn lòng. Quên đi... cho dù muốn y buộc trên cổ một cái nơ bướm nữa, chỉ cần chủ nhân hài lòng là tốt rồi.

Tử Liên uống hết ly trà sữa, tiện tay vứt cái ly không sang Kim đang đứng ở một bên chờ tiếp lấy, hoạt động vai đem thân thể vùi vào ghế dựa, hạ mí mắt, nhìn như lại muốn ngủ.

“Chủ nhân, chỉ uống một chén là đủ rồi sao?” Kim hỏi.

“...”

“Chủ nhân, ngài lại không muốn ăn cái gì sao? Ta đây cũng...”

Tử Liên cái gì cũng chưa nói, hần trực tiếp giơ một chân đá vào bàn ăn, trà sữa, bánh mì, cùng với toàn bộ bộ đồ ăn trên bàn đều ngã xuống đất, hần lạnh lùng trừng Kim.”Đều không ăn, người tha mã mẫn chưa?”

Kim không có bị dọa sợ mà thoái lui, y trái lại còn cười nói: “Tốt, chủ nhân... Chúng ta có thể cùng nhau chết đối.”

“Hừ!” Tử Liên cười nhạt, quay sang hướng khác không thèm nhìn y.

Tử Liên cấu kính với người hầu của hần, thế nhưng khổ cực chính là Y Phù và hạ nhân các nàng ... đây, về mặt đau khổ, bọn họ bối rối thu thập 1 đồng hồ hỗn độn đầy đất, chén trà và bàn ăn bị tam điện hạ quăng ngã rất nhanh có thể xếp thành 1 toà núi nhỏ.

“Chủ nhân...” Kim còn muốn nói nữa, nhưng lại có người cắt đứt lời y.

Một gã thị vệ đứng ở ngoài cửa, khom người nói: “Kim đại nhân, nhị điện hạ phái người đưa tin. Người đang ở ngoài cửa.”

“Người đưa tin?” Kim không giải thích được, nhị điện hạ sao lại có thể phái người đưa tin tới tìm y?

“Đúng vậy, đối phương nói phong thư này nhất định phải do đại nhân tự tay giao cho tam điện hạ.”

Nguyên lai là đưa cho chủ nhân... Kim nhìn về phía Tử Liên, muốn trưng cầu ý kiến của hần, nhưng Tử Liên ngay cả để ý cũng không để ý đến y, chỉ nhắm mắt lại, Kim không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là cùng thị vệ ra ngoài.

Dọc theo đường đi, thị vệ kia lén nhìn đầu của y, mặt trưởng đồ, là bộ dạng muốn cười rồi lại không dám.

Kim cười khổ nói: “Muốn cười cứ cười đi.”

Thị vệ vội vã cúi đầu.”Thuộc hạ không dám!”

—— nhưng có người dám.

“Ha ha ha ha! Thế nào... Thế nào lại thích hợp như vậy! Chủ nhân nhà ngươi đúng là có thưởng thức rất cao a! Ha ha...” Thiếp thân thị vệ của nhị điện hạ Cách Tư, chỉ vào thứ trên đầu y cười đến phi thường, phi thường khoa trương.

“Nhị điện hạ cư nhiên phái người đi làm loại công tác truyền tin loại hèn mọn này, ta có phải là cũng nên cười một cái hay không?” Kim mặt bình tĩnh, lạnh lùng nói.

Lời này tựa hồ đâm tới chỗ đau của Cách Tư, trong nháy mắt hần thay 1 bộ dạng khóc tang dạng.”Người cứ cười, bởi vì nội dung thư tín rất trọng yếu...”

“Nghĩ cũng biết.” Kim đưa tay, “Đưa ra đây đi.”

“Người không yêu cầu gì sao? Ta thế nhưng là tâm phúc của nhị điện hạ a.” Địa vị chính là điều đáng để kiêu ngạo.

Kim không chịu thua bộ dạng kia của hắn, “Luận địa vị mà nói, chúng ta là ngang nhau. Muốn ta gọi người đại nhân, nằm mơ đi!”

“Ở trước mặt chủ tử thì ngoan ngoãn giống như...” Nói lảm nhảm, Cách Tư tức giận đem thư giao cho y.”Chủ tử nói, nội dung chỉ có tam điện hạ mới có thể xem.”

Phong thư bên ngoài được niêm phong bằng sáp, là phong ấn mà hoàng gia dùng. Cách Tư tuy rằng thái độ ngả ngớn, nhưng thứ hắn mang đến vừa nhìn là biết phân lượng không nhẹ. Kim mơ hồ có chút cảm giác bất an.

“Không có việc gì nữa sao? Ta đây xin lỗi trước vì không tiếp được...” “Kim lễ phép hướng Cách Tư hơi khom người, xoay người rời đi.

Cách Tư ở phía sau reo lên: “Này! Chủ nhân nhà người lúc nào muốn đưa váy cho người a!?”

Nếu thực sự như vậy, Kim tuyệt đối sẽ đem nhét vào mồm Cách Tư!

“Chủ tử, nhị điện hạ phái người đưa thư tới.” Kim dùng hai tay cầm phong thư, cung kính đưa lên.

Tử Liên nghiêng đầu, nheo mắt lại, nhìn một hồi lâu.

Kiến Tử Liên không có ý tiếp nhận, Kim lại bổ sung thêm 1 câu: “Sứ giả nói, phong thư này nội dung chỉ có chủ nhân mới được xem.”

Vì là như thế ta mới không muốn tiếp... Tử Liên thở dài, nhận mệnh tiếp nhận phong thư. Mở ra, sắc mặt không thay đổi đọc xong nội dung.

Nên tới... hay là không?

“Hừ!” Tử Liên đứng dậy, cầm thư tín trong tay xé nát, còn cố sức giẫm lên đồng giấy vụn mấy đá.

“Chủ nhân?”

“Đừng làm phiền ta!” Lạnh lùng bỏ lại câu này, hắn cũng không quay đầu lại mà ly khai.

Tử Liên vẫn trốn ở trong phòng ngủ không chịu đi ra, nghỉ trưa cũng gõ, tới giờ cơm cũng gõ, Kim sắp đem cửa gỗ thủng, hắn không đáp lại chính là vẫn không có đáp lại.

Kim vạn phần uể oải, nhớ lại quá khứ, Tử Liên tính tình đùa giỡn dù có quăng ngã gì đó, nhưng chưa từng sinh hờn dỗi trong lòng, ngoại trừ việc cùng y không thèm ăn cái gì, Kim không nghĩ ra bất luận biện pháp gì.

Sai có thể là do y, nói những lời này, làm chuyện này... Thế nhưng, chủ nhân đến 1 câu trách tội cũng không có, điều này làm cho y dù muốn sửa, cũng không biết sửa từ đâu...

Kim biết đây chỉ là mượn cớ cho mình, 1 phần ích kỷ trong lòng, muốn Tử Liên đối với y vô thượng dung túng, nhận được thứ y vẫn luôn khát vọng.

Y cái gì cũng không muốn thấy không muốn nghe, cái gì cũng đều không quan tâm, chỉ cần Tử Liên mà thôi.

Nhìn chằm chằm bức tường ngăn cách phòng hai người, Kim nghĩ, hôm nay lại là 1 đêm khó ngủ.

“Khấu khấu!” Tiếng đập cửa.

“Mời vào.”

Người ngoài cửa không hề động, cũng không có phát ra âm thanh.

“Cửa không có khóa, mời vào.”

“...”

=====

Vô cùng cáo lỗi với các nàng, nhưng ta lại lặn đây=.=!, sắp thi cuối kỳ rồi cho nên qua “con trăng” này nếu sống sót thì ta sẽ lết lên sớm, cho nên các nàng sẵn chờ a^^

P.S: mà bộ này cũng ít người đọc nhỉ?=.!=!, tự kỉ a, ai~

15. Chương 15

Không thể nào? ! Kim từ trên giường nhảy dựng lên, hầu như chạy vọt tới trước cửa, cổ sức mở rộng cửa ra, quả nhiên, đúng như y đoán, đứng ở cửa chính là Tử Liên, chủ nhân mà y yêu.

Y tận lực làm cho bản thân nhìn không quá mức hài lòng."Chủ nhân, ngài tìm ta có việc gì sao?"

Tử Liên yên lặng nhìn y, ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn y, thần sắc vẫn bình thản như thường ngày, nhưng lông mày lại như chứa gì đó.

Tim đập nhanh hơn, Kim cảm thấy khó thở."Chủ nhân?"

Tử Liên thu hồi đường nhìn."Đói bụng." Hắn nhàn nhạt nói.

Cả ngày không ăn cái gì, không đói bụng mới là lạ."Ta đi gọi trù phòng chuẩn bị ăn khuya..."

Tử Liên kéo y, lắc đầu."Rất đói, ta không muốn chờ." Nói xong, hắn lại buông tay ra.

"Vây... Ngài chờ ta một chút, ta làm cho ngài chút gì đó để ăn?" Thấy Tử Liên không có đem y kéo lại, Kim bước nhanh chạy đến trù phòng, cũng không thèm để ý có thể dọa đến người nào hay không, ở bên trong lục tung tìm thứ gì đó để ăn.

Kim hầu như là ở trù phòng này mà lớn lên, đều biết nữ đầu bếp đem điểm tâm đã làm giấu ở đâu, y ở trong ngăn tủ tìm được một ít bánh ngọt. Sờ sờ cái ấm trên bếp lò, vẫn còn nóng, vì vậy y pha cho Liên 1 bình trà.

Bụng bàn ăn trở lại phòng ngủ thì, Tử Liên đã không còn ở đó. Ngực hoảng hốt, Kim đi tới trước cửa phòng ngủ của Tử Liên, gõ gõ cửa."Chủ nhân, Kim đã tìm được đồ ăn cho ngài."

"Từ bỏ." Tử Liên cách cánh cửa nói.

Kim rất khó chịu, nhưng lại càng tức giận, y tình nguyện chủ nhân tiếp tục ác độc mà chinh y, muốn y mặc váy cũng được, y cũng không muốn Liên đem thân thể của chính mình ra đùa giỡn.

Đẩy cửa sổ ra, đem đồ ăn bọc vào áo choàng ngậm trong miệng, nhẹ chân nhẹ tay đi ra ngoài. Phòng y ở ngay bên cạnh phòng Tử Liên, tuy rằng chính giữa có 1 bức tường, giữa 2 cửa sổ hầu như không có chỗ đứng, nhưng điều này cũng không làm khó được Kim.

Tay bám vào cạnh cửa, Kim dung đưa thân thể, tay kia đã chạm tới cửa sổ phòng ngủ của Tử Liên, hai tay hơi thả ra, chân đạp một vài cái, y đã bỏ lên trên cửa sổ phòng ngủ của Tử Liên. Nếu không phải sợ làm hư đồ ăn, thì tốc độ hoàn thành động tác liên tiếp này sẽ nhanh hơn.

Nhảy vào trong phòng, Kim còn chưa kịp quỳ xuống xin lỗi, 1 kiện y phục liền hướng mặt y vút tới.

"Đi ra ngoài!"

Kim giật y phục trên đầu, quỳ xuống."Chủ nhân, ngài không ăn cái gì là không được, Kim mang cho ngài..." Nói mới phân nửa liền cũng không nói tiếp được, Kim nhìn chủ nhân y, đột nhiên bị mất đi thanh âm vốn có.

Tử Liên thân trên xích lõa, tóc rối tung, chỉ mặc một cái quần bằng tơ tằm, đột nhiên đối mặt với Kim vừa xông vào, hắn không chịu nổi đỏ mặt."Ra, đi ra ngoài ngay!" Hắn lại cầm 1 kiện y phục vút vào Kim.

Kim tiện tay ngăn lại, hầu kết trên dưới di động."Chủ nhân..." Y kinh ngạc thanh âm của mình lại khàn khàn.

Thanh âm mang theo nồng đậm *** chui vào màng nhĩ, mặt Tử Liên đỏ đến mức như bị thiêu cháy, lập tức thực hiện phản ứng đầu tiên nhảy ra trong đầu hắn chính là —— chạy trốn.

Cước bộ mới động, cổ tay liền bị người kéo lấy. Một cổ khí lực khiến hắn vô pháp phản kháng đem hắn kéo vào trong lòng, Kim ôm hắn, hơi thở cực nóng phun tại cần cổ.

“Chủ nhân...”

Thân thể Tử Liên khẽ run lên, đều do Kim đột nhiên xuất hiện, làm hắn không kịp phòng bị, mới có thể thất thố như vậy.

Chết tiệt, ta vì sao lại muốn chạy a! Tử Liên ở trong lòng mắng chính mình.

Ôm hắn, Kim đem hắn áp lên trên giường, 1 tay bắt lấy cổ hắn để mình hôn môi, 1 tay hướng quần chui vào.

“Dừng... Dừng tay!” Nhiệt độ hơi thở rất nhanh đã bị châm lên, Tử Liên ngay lúc Kim chạm tay vào phần thân của hắn thì rụt vai lại.

Không thể tiếp tục... Hắn từ trong ôm ấp của 2 cánh tay kia mà giãy dụa, nắm lấy đệm giường bò về phía trước. Nhưng Kim thế nào lại để cho hắn chạy trốn, nắm bờ vai của hắn đem hắn kéo lại.

Đau chết người!

“Dừng tay người không có nghe thấy sao? !”

“Không có.” Tiến lên nói. Tùy tiện xé gối đầu, ché trụ tay Tử Liên, mặt dán vào cổ hắn, khẽ cắn lên đôi vai trắng nõn của hắn.

Tử Liên suy sụp hít 1 ngụm khí, “Kim! ... Ta, ta hiện tại cảm thấy đói bụng, tránh ra, ta van người người lấy cái gì đó cho ta ăn...” Hắn ngữ khí hầu như là cầu xin.

“Phốc!” Kim bật cười. Quá khả ái, phản ứng của chủ nhân đúng là vậy.

“Kim!”

“Vâng, chủ nhân.” Kim từ trên người Tử Liên thối lui.

Áp chế được bùng lỏng, Tử Liên lập tức tay chân cùng sử dụng đem góc chăn kéo đến, dùng chăn bông đem thân thể của chính mình bao lại. Lập tức, hắn lại nghĩ như vậy bất hảo, quá mất nhuệ khí đi, giật chăn bông ra, Tử Liên cảnh giác theo dõi người hầu của hắn.

Kim trở lại bên cửa sổ, từ áo choàng trên mặt đất lấy ra bánh ngọt và ấm trà. Quả thực là kỳ tích, cư nhiên chưa từng bị đổ.

Đem bánh ngọt và trà nóng đưa đến bên giường, không đợi Kim mở miệng, Tử Liên liền hai tay lấy một cái, nhét vào trong miệng.

“Chủ nhân, ăn chậm một chút, ở trừ phòng vẫn còn.”

Kim dựa vào khá gần, Tử Liên nhảy lên, vội vã lui ra sau, trong miệng vẫn còn ngậm nửa cái bánh ngọt.

“Chủ nhân?” Kim muốn cười lại không dám.

“... Ta tìm không được lễ phục nhị ca năm ngoái làm theo yêu cầu mà cho ta.”

Lễ phục? Kim nhìn về phía tủ quần áo mà ngũ tạng lục phủ hầu như đều bị lôi ra, chắc là lúc chủ nhân đang mặc quần áo thì y đột nhiên xông vào, cho nên đối với phương mới có phản ứng như vậy.

Về sau, có thể dùng cửa sổ a.

“Ta giúp ngài tìm.” Kim nói.”Ngài từ từ ăn, cẩn thận kéo nghẹn.”

Ta vốn cẩn thận không thể bị như vậy, Tử Liên tức giận nghĩ.

Kim ngồi xổm xuống chỗ đóng y phục lộn xộn, khẽ nhú mày, y phục mà năm ngoái nhị diện hạ làm... Y nhớ kỹ Tử Liên cũng không có hủy đi.

Ôm ra 1 cái hộp tại góc tủ quần áo, từng cái từng cái kéo ra, đến cái thứ ba thì, y đã tìm được y phục mà Tử Liên nói.

“Chủ nhân, là để ở đây a.” Y cầm hộp, trình trước mặt Tử Liên, thấy Tử Liên cau mày, nghĩ rằng hắn do ăn quá nhanh mà bị nghẹn, y lập tức hỗ trợ rót trà.

Kim than nhẹ, bất đắc dĩ bên ngoài còn có tình tự khác nói không nên lời, “Ngài sao có thể đuổi ta đi, không có ta ngài nên làm cái gì bây giờ?”

“...” Tử Liên đoạt lấy chén trà, uống 1 ngụm lớn. Dù sao, trong lòng hắn... cũng có chút cảm giác thê lương.

Lấy tay lục trong hộp y phục, Tử Liên nghiêng đầu nhìn một hồi. Nhị ca đưa tặng thứ gì đó thật làm cho người ta bất an...”Giúp ta mặc vào.” Hắn nói, từ trên giường đứng lên.

“Vâng.”

Tử Liên đứng ở trước gương đồng, Kim cầm quần áo mở ra, tay áo kéo thẳng, thuận tiện cho hắn xỏ tay mặc vào.

Bộ quần áo chất liệu so với y phục khác của Tử Liên còn muốn cao cấp hơn, đường may cũng phi thường chú ý, Kim nhớ kỹ hình như có nghe bọn nói qua, nhị điện hạ thập phần chiều chuộng Tử Liên.

Buộc đai áo, mang trang sức vào. Tử Liên đứng ở trước gương nghiêng đầu nhìn một chút, hình như có chỗ nào đó không đúng?

Kim cúi đầu kéo thẳng vạt áo, “Thắt lưng ở đây, tựa hồ hơi lỏng 1 chút?” Y phục nhị điện hạ đưa tới riêng không thể nào lại có chút không hợp?”Chủ nhân, ngài có phải là ... gầy đi hay không?”

“Có thể... Vẫn nên mặc, ngày mai muốn vào vương cung tấn kiến phụ hoàng, phải ăn mặc chỉnh tề 1 chút.”

“Àn.” Kim gật đầu, đưa tay ở trên lưng Tử Liên so sánh, chủ nhân y hảo gầy, thắt lưng này hai tay là có thể ôm lấy. Tử Liên không thích vận động nên thân thể so với Kim tinh tế hơn rất nhiều, da thịt tái nhợt đến mức giống như là đang bệnh, chỉ là ngưng mắt nhìn, trong lòng sẽ cảm giác thương tiếc.”Kẹp thêm vài cái cặp sẽ nhìn không ra.”

“Đi ngủ đi, ngày mai người phải theo ta đi.”

“Đi?” Sao không nói sớm... Không, sao nhanh như vậy đã đuổi y đi? !

“Chủ nhân ——” âm cuối kéo dài, rất đáng thương.

Tử Liên nhíu mi, “Thế nào? Người còn muốn tiếp tục? !”

Phi thường muốn... Kim hướng đôi mắt trông mong nhìn chủ nhân y.

Tử Liên hạ vai, ngồi trở lại trên giường, Kim phe phẩy đuôi tiến qua, y ngồi bên cạnh Tử Liên, thử đưa tay chạm vào vai Tử Liên, thấy đối phương không có phản kháng, trong lòng ngọt ngào, đem Tử Liên ôm vào trong lòng.

Nhẹ nhàng cuốn mái tóc đỏ thắm dán tại trước ngực Kim, Tử Liên dựa vào y, nhắm mắt lại.”Kim, ta mệt mỏi... mệt mỏi quá.”

Kim đem chủ nhân y ôm càng chặt, tinh tế hôn lên tóc Tử Liên, say sưa hạnh phúc trong cảm giác mềm mại.”Chủ nhân, mệt thì nghỉ ngơi a? Kim sẽ trông người.”

Người không có biện pháp.

“Kim.”

“Vâng?”

“...”

“Chủ nhân?”

“Buông, người sẽ đem y phục vò nát.”

“Ai~! ?”

=====

Vô cùng cáo lỗi tới hum nay mới lết lên=.=!, nhưng tình trạng này sẽ còn kéo dài cho tới khi ta tốt nghiệp a, nhưng bộ này chắc chắn sẽ hoàn trước tết, các nàng yên tâm^^, nhưng còn Văn công thì ta hẹn hứa trước được, nên đành chờ tiếp vậy=.=!, iu các nàng nhiều nha

16. Chương 16

Đứng ở bên cạnh tên Cách Tư này, tuyệt đối không phải là 1 chuyện khoái trá.

Hai người bọn họ không thể nói là có giao tình gì, Kim trong lòng minh bạch, Cách Tư và y chỉ giống nhau ở chỗ đều là thiếp thân người hầu có chủ nhân là hoàng tử, bọn họ là cùng một loại người, có ưu thế vượt trội, giỏi về tâm kế, không từ thủ đoạn, còn có, đối với chủ nhân là tuyệt đối trung thành.

Trong hoàng thất, y so với Cách Tư trội hơn chính là gương mặt, mà Cách Tư so với y giỏi hơn chính là hần rất biết nói chuyện. Dù nói như thế nào, cơ hội luyện tập của Cách Tư so với y đều nhiều hơn.

“Kim a, người nghĩ chủ tử bọn họ sẽ ở bên trong bao lâu?” Cách Tư nhiều lần nhìn cửa cung đóng chặt, hỏi.

“Cái này người phải hỏi quốc vương bệ hạ.” Kim thuận miệng nói, không muốn cùng đối phương nói chuyện phiếm.

“Đừng nói cho có lệ a. Hừ hừ! Người làm sao lại không biết nguyên nhân quốc vương bệ hạ gọi điện hạ tới chứ.”

Kim lạnh lùng quét mắt liếc hần, “Người cũng đừng nói ta, không phải là quyết định thái tử sao? Thế nào cũng cùng chủ nhân ta không có quan hệ.” Để đại diện hạ và nhị diện hạ cắn xé lẫn nhau, chủ nhân y vẫn đứng ở bên ngoài vòng xoáy quyền lực này.

“Người thật đúng là không có chút tự giác nào!” Cách Tư trừng lớn mắt, cố ý lộ ra thần tình vạn phần kinh ngạc, “Người thật sự nghĩ đến bảo bối chủ nhân của người thật sự có thể không đếm xỉa đến?”

“Chủ nhân không muốn cái vị trí kia.” Điểm ấy, Kim tuyệt đối khẳng định.

“Ha ha!” Cách Tư cười to, “Người được bảo hộ quá tốt, cái gì cũng không biết.”

Bảo hộ?

Cách Tư hai tay ôm ngực, tựa vào cột, hướng người của đại diện hạ ở xa xa kia mà liếc mắt, chậm rãi nói: “Thân là 1 thành viên hoàng thất, nếu nói không có dã tâm đều là giả, chủ nhân của người a, không phải không muốn cái vị trí kia...”

“Chỉ bất quá, phải hi sinh quá nhiều. Có người nghĩ hi sinh như vậy là đáng giá, có người nghĩ là không đáng.”

“Vậy theo kết luận lúc trước của ta có cái gì bất đồng chứ?” Hần vốn thuận phục, vẫn như cũ không cùng người khác tranh đoạt thiên hạ này.

“Chắc chắn!” Cách Tư lắc đầu, “Đáng giá và không đáng, toàn bộ là do chính mình nhận định. Nói không chừng a! Bảo bối chủ nhân của người sẽ vì thứ gì đó trọng yếu hơn mà nhảy xuống cái vòng xoáy đó ni!”

“Dù là như vậy, ta sẽ bảo hộ hần!” Kim bắt đầu nghĩ y và Cách Tư đã nói quá nhiều, y không quan tâm Tử Liên tranh hay không tranh cái vị trí kia, nếu như Tử Liên tranh, máu tanh đầy tay y cũng muốn đưa chủ nhân đi tới: nếu như Tử Liên không tranh, dù y rơi vào vũng lầy cũng sẽ đem chủ nhân lôi ra.

Vô luận con đường phía trước có mờ mịt như thế nào. Kim không quan tâm, y chỉ cần thấy được bước chân của chủ nhân.

“Nói tự tin như vậy...” Cách Tư vẫn như cũ giữ vẻ mặt đầy tiểu ý.”Kim a Kim a, người sẽ không cho rằng các điện hạ chỉ là ham muốn khuôn mặt này của người a? Ta phải nói cho người hay, tam điện hạ giúp người cản những thứ gì so với người tưởng tượng còn nhiều hơn, nếu như ngày nào đó hần chống đỡ không được...”

Cách Tư không nói hết lời, nhưng Kim đã minh bạch được ý tứ.

Có chuyện gì, mà hần không biết sao?

“Những ... việc này, chủ tử vốn không cho ta nói với người, thế nhưng a, ta thấy tên hảo mệnh như người là lại thấy đáng ghét...”

Mãi đến khi người ở trù phòng bắt đầu bận rộn chuẩn bị cơm, các hoàng tử và quốc vương mới từ vương cung ly khai. Nội dung bọn họ nói chuyện, chỉ có bốn vị hoàng tử và quốc vương biết.

Người thứ nhất đi ra chính là Tử Liên, hần hần như chạy như điên, giống như phía sau có một đôi cầm vệ binh đang truy hần.”Trở về” hần cản lại nghênh tiếp của Kim nói.

Tuy rằng không giải thích được, Kim vẫn là nghe lệnh đuổi kịp. Nhưng Tử Liên còn chưa đi được mấy bước, trước mặt đã nhảy ra một người, ngăn trở lối đi của hần.

“Tam điện hạ xin dừng bước, nhị điện hạ có chuyện muốn mời người trò chuyện ni.” Cách Tư ngăn cản ở trước mặt hần.

“Chớ có vô lễ!” Tử Liên không nói gì, ngược lại là Kim làm khó dễ trước. Y phần nộ trừng mắt nhìn Cách Tư, tay đặt trên chuôi kiếm, làm bộ như muốn rút kiếm công kích.

Cách Tư thấy thế, cũng chuẩn bị động võ, nhân thần sắc bén, tay chạm tới kiếm đeo bên hông.

“Chỉ là nhờ một chút, có cần huyền não như vậy không?” Nhị hoàng tử Trọng Minh từ phía sau chậm rãi đi tới, đưa tay ôm lấy cổ Tử Liên, ghé vào lỗ tai hần nói: “Tử Liên, người thế nào cũng đều phải đi theo ta lần này, đại ca và tứ đệ sẽ đi ra, người muốn nháo sao?”

Tử Liên hạ mắt.”Ta không thể đi.”

Trọng Minh nhướn mi “Ác?”

“Ta bị cấm túc.” Hần nói.

“Tốt lắm, lại phiền người tiếp đãi ta a.” Trọng Minh buông tay ra, vỗ vỗ vai Tử Liên.

Tử Liên nhìn thoáng qua phía sau, đại ca và tứ đệ hần đang đứng ở cửa, hai người thảo luận vô cùng thân thiện, ánh mắt đại hoàng tử còn hướng bọn họ liếc mắt. Tử Liên nhíu mày.

Ta không muốn đấu với các người...

Dưới sự ép buộc của Trọng Minh, Tử Liên không thể làm gì khác hơn là cố mà chiêu đãi vị đại khách nhân không thể trừu vào này.

Trên bàn trống, được mang lên nước trà và điểm tâm, thị vệ cùng bọn người hầu tất cả đều bị đuổi ra, khỏi cửa phòng, chỉ có Tử Liên và nhị ca hần.

“Ý tứ của phụ hoàng người đều hiểu chứ?” Trọng Minh mở đầu câu chuyện, nhưng hiển nhiên không có tác dụng gì, Tử Liên ghé vào trên bàn, đem trà bánh nhét vào trong miệng, đối với câu hỏi của anh trai, triệt để làm bộ như không có nghe thấy.

Trọng Minh đã quen thấy hần như vậy, trực tiếp nói: “Phía nam tháp Táp Nhĩ phát sinh nội loạn, phụ hoàng mong muốn chúng ta có thể đưa ra biện pháp bình định, hần sẽ ở trong chúng ta tuyển ra một người, dẫn binh đi bình loạn.”

“...” Ăn a ăn.

“Theo ta biết, vấn đề tháp Táp Nhĩ không lớn, vấn đề duy nhất là phải đưa ra biện pháp khiến phụ hoàng thỏa mãn. Ai dẫn binh lần này, lập được chiến công, chính là xác định vương vị tương lai.”

“...” Ăn ăn.

Trọng Minh đi tới bên cạnh bàn, giúp Liên rót trà.

“Tử Liên, người cho là thế nào?”

“A?” Không chút khách khí tiếp nhận chén trà, Tử Liên uống một ngụm.

“Xuất binh.”

“Ác. Ta sẽ không đánh nhau.”

“Ta muốn người đi đánh,” thấy cái đĩa trước mặt Tử Liên trống không, Trọng Minh bưng tới 1 đĩa khác ở phía xa cho hắn, “Ta muốn người phải thuần phục ta.”

“Không muốn.” Chộp tới một xấp đầy bánh bích quy, nhét vào trong miệng.

“Không cho phép người không muốn, Tử Liên, người không được lựa chọn.” Lời nói tàn khốc, vẻ mặt Trọng Minh lại mỉm cười.”Đại ca và tứ đệ liên thủ, Tử Liên, người dù sao cũng không muốn nhìn ta tứ cố vô thân đúng không?”

“ ... ”

“Tử Liên, đem Kim cho ta.”

Ta biết mà, Tử Liên nhìn về phía nhị ca hắn, nghiêng đầu, giả vờ không giải thích được mà hỏi: “Nhị ca, tuy rằng Kim lớn lên so với nữ nhân còn đẹp hơn, nhưng hắn không thể giúp người sinh hài tử a, người muốn hắn làm cái gì?”

“Ít đùa giỡn với ta đi!” Trọng Minh một đường quét hết chén trà đĩa ăn trên bàn, thói quen xấu của Tử Liên thế nhưng chính là học từ nhị ca hắn.”Tử Liên a Tử Liên, người sao không biết cái khổ tâm của ta?”

Nhìn cũng không thèm nhìn bộ đồ ăn bị ném trên mặt đất, Tử Liên nhàn nhạt nói: “Ta không biết.”

“Được...” Trọng Minh đột nhiên đưa tay, chộp lấy cổ Tử Liên, ép buộc hắn ngẩng đầu nhìn mình, “Người có thể tiếp tục giả ngu, tiếp tục làm chuyện khiến ta tức giận, nhị ca ta tuy thương người, nhưng kiên trì của ta là hữu hạn... Tử Liên, làm ta tức giận, cuối cùng chịu khổ chính là người đó.”

Khó thở, Tử Liên khó chịu nhíu mày.”...” Nhưng một câu cũng chưa nói.

Biểu tình nhíu mày của Tử Liên làm cho Trọng Minh trong mắt lộ ra lửa giận điên cuồng, trên tay càng thêm cố sức, hắn ở trên cổ trắng nõn của Tử Liên tạo ra năm đạo hồng ngân.”Tử Liên, người đã quên là ai ở trước mặt phụ hoàng vì người nói chuyện, ở phía sau đại ca che chở cho người sao? ... Ta sẽ không cho người không đếm xỉa đến, người muốn cùng với con cháu của người rời xa nơi này, ta sẽ không cho người được như nguyện!”

Trọng Minh đem Tử Liên kéo về phía mình, cắn vành tai hắn, mỗi chữ mỗi câu nói ra: “Người, đừng mơ tưởng thoát khỏi lòng bàn tay của ta!”

Tử Liên nhắm mắt lại, nhẹ đẩy vai Trọng Minh, suy yếu nói: “Nhị... Nhị ca... Bỏ qua cho ta, cầu người...”

Trọng Minh tựa hồ rất thoả mãn với tư thái tỏ ra yếu kém của người kia, hắn buông tay ra, giúp Liên chỉnh lý hạo cổ áo bị vò nát.

“Lúc này mới ngoan... Tử Liên, người mặc y phục ta đưa cho người, làm ta hảo hảo lòng.” Tay đặt trên vai Tử Liên, theo đường cong cánh tay đi xuống xoa nhẹ.”Ta biết y phục này rất hợp với người, bất quá, ” hắn sờ thắt lưng Tử Liên, “Người lại gây, chỉ ăn đồ ăn vặt, đương nhiên không mập nổi. Hai ngày nữa, ta thỉnh người giúp người đo một lần nữa, ần?”

Tử Liên không có phản kháng động tác của nhị ca hắn, cũng không có mở mắt.”Tạ ơn nhị ca.”

Trọng Minh cầm tay hắn lên, đặt bên mép tinh tế hôn lên.”Ta không làm khó dễ người, biết người không bỏ được con cháu kia, chỉ mượn vài ngày, muốn hắn giúp ta nghĩ chiến lược, người biết đó, ta vốn rất thưởng thức tài trí của hắn.”

Đây là bức ta tỏ thái độ... Không thể chọn, không thể không chọn.

“Tử Liên, nghe lời đi. Ta trở thành quốc vương đối với người mới có lợi không phải sao? Người không hy vọng đại ca làm cái vị trí kia đúng không? ... Đại ca vẫn rất muốn diệt trừ người.”

“Ta biết.” Tử Liên than thở. Hắn nếu đối mặt, thì phải hi sinh người nào đó, phải hi sinh và chọn lựa nhiều thứ.

“Biết là tốt rồi, Tử Liên, đem Kim cho ta.”

Tử Liên mở mắt ra, đăm đăm nhìn nhị ca hấn.

“Thế nào, luyến tiếc sao?” Nắm lấy vai Tử Liên, Trọng Minh lạnh lùng nói.”Người quá sùng hấn rồi, ta đã bắt đầu mất đi kiên nhẫn... Tử Liên, lẽ nào ngươi thích hấn? !”

Tử Liên lập tức làm sáng tỏ.”Nhị ca, ta sùng hấn, nhưng ta không thích hấn. Hấn chỉ là một người hầu!”

Một người, 1 người hầu quá mức hoàn mỹ.

Nhìn Kim, mỗi lần, mỗi lần, Tử Liên biết mình đều xuất thần. Nhưng đây không phải thích.

“Đúng vậy, sao?” Trọng Minh nheo mắt lại, không thể nào tin được lời hấn nói.”Tử Liên, ta thương ngươi như vậy, cho ngươi cơ hội 1 lần nữa. Thế nhưng ngươi đã đem cơ hội cuối cùng dùng hết. Hiện tại. Ngươi muốn lấy cái gì bảo hộ con cháu mà ngươi dưỡng đây?”

Khóe miệng lộ ra nụ cười đau khổ, “Đã biết, để hấn đi với ngươi mấy ngày.” Tử Liên than nhẹ.

“Chuyện là như thế đó, mấy ngày nay ngươi đi với nhị ca đi.” Tử Liên bình thản tự thuật lại quyết định của hấn.

“Không, chủ nhân, Kim không muốn ly khai ngài!” Kim quỳ xuống, bò đến bên chân Tử Liên, cầu xin hấn thu hồi quyết định này.”Kim đâu cũng không đi!”

“Chỉ vài ngày thôi.”

Kim giữa đầu nhìn chủ nhân y, “Chủ nhân, nhị diện hạ sẽ không để ta trở về!”

... Hấn cho ngươi sống trở về sẽ không sai đâu.

“Chủ nhân, Kim...”

“Ngươi không có sai!” Tử Liên cắt lời y.”Kim, ngươi rất tốt...” Nhị ca không được, Tử Liên nhị ca không được đưa tay xoa mặt Kim.

Khuôn mặt mỹ lệ, ánh mắt nghiêm túc, quá mức, quá mức hoàn mỹ.

Kim nheo mắt lại, hưởng thụ sự đụng chạm của chủ nhân, “Chủ nhân...” Quyển luyến, đem mặt dán lên tay Tử Liên đang ở trên mặt y, khát vọng ấm áp này vĩnh viễn thuộc về mình.

Khát vọng của y thực sự không nhiều lắm, chỉ cần được ở bên người chủ nhân, đợi hấn tỉnh thoảng ngoài đầu nhìn lại, chờ đợi sự tiếp xúc vô ý.

Tử Liên hạ mắt, nhìn vào mặt Kim.”Kim... Ngươi có thể, nghe ta một lần hay không? Lúc này đây, chỉ vài ngày mà thôi, đi theo nhị ca đi.”

Hạ thất lưng, đưa tay ôm lấy vai Kim, vẫn thoải mái như lần kia, Tử Liên ôm lấy Kim.”Ta sẽ đem ngươi mang về, yên tâm, ta sẽ không quên nữa đâu.”

“Chủ nhân, xin ngài, đừng bỏ rơi ta.”

“...” Tử Liên không nói gì, vỗ vỗ lưng y. Kim, ngươi có 1 con đường rất tốt có thể đi.

Nghe theo yêu cầu của chủ nhân, liên tiếp vài ngày nay, Kim sáng sớm đã đến nơi ở của nhị diện hạ để cùng Cách Tư cùng nhau thảo luận chiến lược bình định, chạng vạng mới quay về chỗ của Tử Liên.

Nhị ca hoàng tử và tam ca hoàng tử tuy rằng đều ở trong hoàng cung, nhưng cách nhau rất xa, Kim không có ngựa, nên lúc này trở về, phải dùng không ít thời gian.

“Chỗ của hạ nhân sàng vẫn còn chỗ trống.” Cách Tư nói với y như thế, Kim đương nhiên không hề suy nghĩ mà cự tuyệt.

Đối với Kim mà nói, chỗ của Tử Liên, mới là là chỗ cho y an thân.

“Cáp ...” Cách Tư cúi thất lưng, xoa bóp vai của mình.”Cuối cùng cũng hoàn thành.”

Kim đem bản dự thảo nhìn kỹ qua một lần, xác định không có vấn đề gì.”Àn, ta đã tận lực... Muốn đưa cho nhị diện hạ xem không?”

Bọn họ đã dự đoán vài loại tình huống, phân kế hoạch ra làm ba chiến lược, mỗi loại lại có hai tập hồ sơ, hẳn là đã rất chu toàn. Nội loạn này không tính là vấn đề gì lớn, chỉ bất quá là quân đội và quý tộc địa phương nổi lên xung đột, nói thật ra, mặc kệ không để ý tới cũng không có trở ngại.

Quốc vương chỉ là muốn mượn lý do này, để cho thái tử tương lai lập chiến công, thuận lợi kế thừa vương vị.

“Chủ tử đợi lát nữa mới xem.” Cách Tư nói.

“Như vậy, ta đây về trước.” Kim đem tư liệu chính lý hảo, đặt lên bàn.”Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, sau hôm nay, sẽ không qua nữa.”

“Còn có, những ... tư liệu này ta tin tưởng người cũng có thể chính lý a. Với loại chuyện năng lực của 1 mình người là có thể hoàn thành, nhị điện hạ lại muốn tìm ta, có phải là có chút...” Cười cười, Kim không nói hết lời, đứng dậy cáo từ ly khai.

Cách Tư không tiễn y, ngồi tại chỗ, có chút suy nghĩ nhìn số liệu trên bàn.”... Rõ ràng khuôn mặt lớn lên đẹp như vậy, nhưng tâm kế này, ngay đến ta cũng chịu không nổi a!”

“Đây là nguyên nhân vì sao đại ca không muốn hẳn.” Kim chân sau mới vừa ly khai, Trọng Minh liền tiến vào thư phòng.

“Chủ nhân.” Cách Tư đứng dậy, cung kính đem tư liệu đưa cho hắn.

Trọng Minh tiếp nhận, mở ra nhìn một chút.”Ân... Không nói tới quan điểm của ta đối với hắn, năng lực người này thực không kém, đối với chỗ người vương mắc phân tích rất thấu triệt. Nhưng người như Kim...”

Lạnh lùng cười, Trọng Minh cầm chiến lược trong tay xé thành hai nửa.”Ta đích thật là không dùng được hắn.”

“Ta muốn, chỉ là chọn lựa của người mà thôi.” Hắn nhìn ra cửa, Tử Liên đã đứng ở ngoài đó.

“Ta đã chọn.” Giữa đại ca và nhị ca.

Chuyện cho tới bây giờ, Tử Liên cũng chỉ có thể hiệp trợ nhị ca hắn đoạt được vương vị, bằng không, đại điện hạ nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.

Cách Tư tổng ngăn tử lấy ra trà bánh, đưa đến trước mặt Tử Liên.”Tam điện hạ, thỉnh dùng.”

“Sinh khí sao?” Trọng Minh cười nói.

“...” Một câu cũng chưa nói, Tử Liên xoay người rời đi.

Cách Tư cười, ngăn cản hắn.”Tam điện hạ thỉnh bớt giận, chủ tử nhà chúng ta muốn cùng ngài tâm sự ni.”

Không có gì để nói. Tử Liên nhíu mày.

Trọng Minh từ phía sau bắt được hắn, hai tay ôm lấy thắt lưng hắn, đưa mặt ghé vào lỗ tai hắn nói: “Tử Liên, ta còn chưa có nhìn đủ người, thế nào lại đi?”

“...”

“Con cháu người dưỡng, có phải quá non nớt hay không? ... Loại người chỉ biết lý luận suông này, nói không chừng đến thế nào gọi là sát nhân cũng không biết.”

“Thôi được rồi.” Tử Liên hạ mắt.

“Ta ngại thiếu a.” Trọng Minh đem hắn kéo vào lòng, ngực dán trên lưng hắn.”Hắn hẳn là phải vậy bản một chút, mới có tư cách nói muốn bảo vệ người, đúng không a?”

“Ta không cần bất luận kẻ nào bảo hộ.” Tử Liên tránh khai ôm ấp của Trọng Minh, xoay người lạnh lùng trừng hắn.”Ta đã như người mong muốn hưởng người dựa vào! Nhị ca, người còn muốn như thế nào nữa?”

“Tử Liên, ” Trọng Minh khẽ vuốt đầu của hắn 1 cái.”Người biết mà, người không ngu dốt như vậy, đúng không?”

Muốn làm đến nông nổi nào nữa...

“...” Hấn không nói gì.

“Ta trước tiên không bức ngươi, có một ngày, ngươi tuyệt đối sẽ theo ta.” Hấn nhìn Cách Tư liếc mắt, Cách Tư biết ý, thối lui đến một bên, làm cho Tử Liên có thể ly khai.

“Cái kia, ngươi không muốn, thì ta lấy.” Tử Liên chỉ vào kế hoạch chiến lược bị Trọng Minh xem như bụi bặm ném xuống đất.

Trọng Minh cười cười.”Cầm đi, ta biết ngươi sùng hấn.”

Cách Tư chủ động nhặt lên bản kế hoạch chiến lược, giao cho Tử Liên, “Tam điện hạ, thứ ngài muốn đây.”

Tử Liên tiếp nhận, không lên tiếng tiêu sái ly khai.

“Kim nói sẽ không quay lại nữa sao?” Trọng Minh hỏi, đường nhìn vẫn không buông tha bóng lưng Tử Liên.

Cách Tư cúi đầu đáp: “Đúng vậy.”

“Thật đáng tiếc a, như vậy. Tử Liên cũng sẽ không tới nữa sao? ... Mấy ngày nay, ta bắt đầu có chút quen ni!”

Tử Liên cảm thấy mệt chết đi, mỗi ngón tay đều uể oải không nâng nổi. Hấn hình như thật lâu không hề động não tự hỏi, cái gì nên làm, hay chuyện muốn làm nhất liệt ra, mới phát hiện thật là phức tạp.

Cho rằng chỉ cần không thêm nghĩ nữa, sẽ không tồn tại... làm sao có thể như vậy.

“... Kim.”

“Vâng?” Kim đi tới bên cạnh hấn, đợi hấn ra lệnh.

“Ngươi nghĩ nhị ca thế nào?”

Đối với vấn đề của hấn, Kim bất an con ngươi co lại, cúi đầu nói: “Nhị điện hạ không tín nhiệm ta, tuy rằng bên ngoài đồn đãi rằng nhị điện hạ mong muốn ta vì hấn làm việc, nhưng theo quan sát mấy ngày nay, Kim nghĩ là không có khả năng.”

“Ác?”

“Nhị điện hạ tựa hồ...” Kim lo lắng dùng từ, “Đối với ta có chứa địch ý? Hơn nữa, Cách Tư cũng không dung được ta.” Chỉ là Kim không rõ, nhị điện hạ bài ra bộ dạng đối với y rất có hứng thú, tốt cùng là vì cái gì?

“Chính ngươi biết là tốt rồi.” Tử Liên nhắm mắt lại, đem trọng lượng toàn thân thả vào ghế dựa. Kế tiếp... Hấn phải làm gì? Muốn làm gì đây?

Mệt mỗi cả người.

“Chủ nhân, nếu ngài mệt, có muốn trở về phòng nghỉ ngơi không?”

Tử Liên khoát khoát tay, muốn Kim đừng làm ồn hấn.

“Chủ nhân?”

“...”

Kim không có cách nào, thấy Tử Liên tựa hồ thực sự mệt chết đi, y tiếp nhận chăn đơn thị nữ đưa đến, choàng cho Liên.

“Các ngươi lui xuống dưới đi.” Y nhẹ giọng bảo bọn họ thôi lui.

Đóng cửa sổ lại, thêm củi vào hỏa lò. Làm xong những ... việc này, y quay đầu lại, phát hiện Tử Liên chẳng biết từ lúc nào đã mở mắt, yên lặng nhìn y.

Nhân thân quen thuộc, Kim sẽ không quên lúc Tử Liên nhìn y như thế, mà nói.

Muốn y đi.

“Kim...”

Đoạt trước lời chủ nhân chưa nói ra, Kim một tiếng thùng vang lên quỳ gối trước mặt Tử Liên, “Chủ nhân, Kim không muốn đi đâu hết, Kim thầm nghĩ chỉ muốn ở bên người chủ nhân.” Y nắm tay Tử Liên, “Cầu ngài, đừng bỏ rơi Kim.”

“...” Tử Liên không nói gì, hần ngưng mắt nhìn người kia, không dám chớp mắt.

Có 1 số người đã định trước sẽ phải ly khai, có 1 số phải đi xa, cũng có 1 số người chính là vẫn lưu không được. Nếu như nói ngưng mắt nhìn, là có thể nhớ kỹ, thì thật nhiều cảnh tượng hần không muốn quên.

Thế nhưng, mắt mở to quá lâu sẽ cảm thấy đau nhức, chảy nước mắt, nhin không được chớp mắt, hần không có khả năng vẫn không nhắm mắt lại.”Kim.” Thở dài phun ra tên này, “Người đã biết ta muốn nói gì.”

“Chủ nhân ngài cũng biết câu trả lời của Kim.”

“Phụ hoàng đã quyết định phái nhị ca đi bình loạn.” Từ một ngày trước khi Trọng Minh đưa lên kế hoạch của Cách Tư lợi dụng quyết định chọn người khỏe mạnh, “Nhị ca đã đáp ứng ta, người cùng hần cùng đi, sau khi trở về, hần sẽ phong một chức tướng quân cho người... Đi thu thập hành lý đi.”

“Không! Kim không muốn.” Kim cố chấp cầm lấy hần, giống như tiểu hài tử bần thiêu năm đó, y biết, chủ nhân cuối cùng sẽ không thực sự bỏ rơi y.

Tử Liên tiện tay nắm lên một tấm đệm ghế, vút về phía Kim.”Không phải do người quyết, đây là mệnh lệnh!” Câu cuối cùng, hần rống lên.

Hảo tức giận, tên người hầu không nghe lời này.

“Chủ nhân, ngài... ngài không phải thật muốn đuổi Kim đi.” Kim nói, nỗ lực muốn nắm lấy một tia hy vọng.

“Năng lực học tập của người rất mạnh a!” Tử Liên cười nhạt, hần nhìn vào mắt người hầu của mình, nhãn thần băng lãnh. Lại thêm vào tuyệt tình.”Nhưng rất đáng tiếc, lần này ta là nghiêm túc!”

“Vì người, đại ca luôn rất muốn diệt trừ ta, ta đã không muốn lại cho người gánh chịu những ...thứ này... Kim, người không đáng để ta hi sinh nhiều như vậy.”

“Chủ nhân...”

“Nhị ca sẽ trọng dụng người...” Hần đẩy ra người hầu đang tới gần, từ ghế đứng lên, xoay người ..., đưa lưng về phía Kim.

Có rất nhiều việc phải làm, tựa như việc đem người hầu trung thành của hần tổng xuất đi.

“Xin người, hãy tới 1 nơi tốt hơn đi.” Tử Liên ngữ khí hầu như là thở dài.

“Chủ nhân, Kim thầm nghĩ muốn ở bên cạnh ngài!” Kim nắm cánh tay hần, đem hần kéo ra sau ôm vào lòng.

Tử Liên kinh ngạc trừng lớn mắt, trong nháy mắt toàn bộ thị giác của hần, đều bị đôi mắt xanh như bầu trời kia chiếm trọn.

“Chủ nhân, ta yêu người!”

“Chủ nhân, người là của ta!” Một chốc Kim nghiêm túc giơ lên thanh kiếm đang cầm trong tay.

=====

Ta thật sự vô cùng cáo lỗi với các nàng^^, ta bận thi cử nhiều quá nên hèn có thời gian, mà cũng sắp hết đợt thi rồi^^, 2, 3 tháng tới sẽ thư thả được tí^^, sẽ cố gắng mần bộ Văn công 4, còn cái bộ này, vẫn sẽ hoàn trước Tết như dự tính^^, các nàng yên tâm nha^^, iu tất nhá^^, ta phi đây^^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/beautiful>